വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.

(ഒന്നാം ഭാഗം)

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി

പൊതുവാട്ടത്തു്, നാരായണപിള്ള.

കേരളമന്ദിരം
കോട്ടയം.

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.

(ഒന്നാം ഭാഗം)

പൊതുവാട്ടത്തു്, നാരായണപിള്ള
ചങ്ങനാശേരി.

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി

(Copyright Reserved.)

ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചതു്.
1914.

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി
തൃശൂർ

ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ മുദ്രയോ ഒപ്പോ ഇല്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജമെന്നു ഗണിക്കപ്പെടും.

ശ്രീ.

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.

൧. രണ്ടു മിത്രങ്ങൾ.

"സിറാക്കൂസ്സ്" എന്ന രാജ്യത്തു് "ഡിയോണിസ്യസ്സ്" എന്നു പേരായി ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മഹാക്രൂരനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, "ഡാമൺ" എന്നൊരു തത്വജ്ഞാനിക്ക് അദ്ദേഹം മരണശിക്ഷ വിധിച്ചു; വധത്തിനുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. സാധുവായ ആ തത്വജ്ഞാനി രാജാവിനു് ഒരു അപേക്ഷ അയച്ചു. അതു്, കുറെ ദൂരെ ഒരു സ്ഥലത്തു് താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ഭാര്യയേയും, കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഒന്നു കണ്ടു് അവസാനത്തെ യാത്ര ചോദിക്കുന്നതിനു് തന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു. കൊലയ്ക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടസമയത്തു് താൻ കണിശമായി മടങ്ങി എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു് അയാൾ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാതിരുന്നുമില്ല. അയാൾ, ഒളിച്ചുപൊയ്ക്കളയുകയാണെങ്കിൽ പകരം മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനു് ആരെ എങ്കിലും ജാമ്യംകൊടുത്തിട്ടു് പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനു് രാജാവു് സമ്മതിച്ചു. സ്വജീവനെ പണയപ്പെടുത്തി തന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനു് ആരും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന്മേൽ അയാൾ സ്വസ്ഥനായിട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, അയാളുടെ ഒരു മിത്രമായ "പിതിയാസ്" ഈ വർത്തമാനം അറിഞ്ഞു. അയാൾ, ഉടനെ, തന്റെ സ്നേഹിതനെ കാണാതെ നേരിട്ടു് അരമനയിൽ എത്തി രാജാവിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള ജാമ്യം കൊടുക്കുന്നതിനു് താൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. രാ

ഭൃത്യന്മാർ, 'പിതിയാസി'നെ പ്രതിപുരുഷനായി തടവിലാക്കിയിട്ട് മറേറയാളെ വിട്ടയച്ചു. അയാൾ തൻെറ വീട്ടിലെത്തി ഭാര്യയേയും, കുട്ടികളേയും കണ്ടുംവച്ച് അവിടെ ഒട്ടും താമസിക്കാതെ, മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു മടങ്ങി. എന്നാൽ, അയാളുടെ യാത്രയിൽ അനേകം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിട്ടു. സഞ്ചാരം കപ്പൽമാർഗ്ഗമായിരുന്നു. കപ്പലിൻെറയും, കാററിൻെറയും ഗതികൾ അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായിരുന്നു. വധത്തിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ദിവസമായി. 'ഡാമൺ' മടങ്ങിയെത്തിയില്ല. കിങ്കരന്മാർ 'പിതിയാസി'നെ വധസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും ഡാമണെ നിന്ദിക്കുകയും, പിതിയാസിൻെറ ആപത്തിൽ അനുശോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അനവധി ആളുകൾ അവിടെക്കൂടി. വേലിയിൽകിടന്ന സർപ്പത്തിനെ എടുത്ത് കഴുത്തിലിട്ടപിതിയാസിൻെറ അനുഭവം കണ്ടുരസിക്കുന്നതിനായി ക്രൂരസ്വഭാവിയായ രാജാവും അവിടെ ഹാജരായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും നയനങ്ങൾ പിതിയാസ്സ് ഒരുവനിൽത്തന്നെ പതിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്ത് വ്യസനഭാവം ഒട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ച് അതു വളരെ പ്രസന്നമായിരുന്നു.

കൊലയ്ക്കുള്ള സമയം ആയി. പിതിയാസ്സ്, രാജകിങ്കരന്മാരുടെ വരുതി അനുസരിച്ച് തൂക്കുമരത്തട്ടിൽ കയറിനിന്നു. എന്നിട്ട്, ചുററും കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരന്മാരേ! എൻെറ സ്നേഹിതനായ 'ഡാമൺ' നിശ്ചയമായും മടങ്ങി എത്തും. എന്നാൽ തൻെറ കുടുംബത്തിനും, സ്നേഹിതന്മാൎക്കും, രാജ്യത്തിനും അത്യന്തം ഉപയോഗപ്രദമായ ആ മിത്രത്തിൻെറ ജീവന് എൻെറ മരണം നിമിത്തം രക്ഷകിട്ടുന്നതിനു മുമ്പെ, അദ്ദേഹം, ഇവിടെ വന്നുചേരരുതെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്നലെ മുതല്ക്കുള്ള കാററിൻെറ ഗതികണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹം വന്നുചേരുന്നതിന് ഇനി വളരെ താമസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(ആരാച്ചാരോട്) അതിനാൽ, നിങ്ങളുടെ കൃത്യം വേഗം നിവ്വഹിക്കുക."

പിതിയാസിൻെറ ചെറുതായ ഈ പ്രസംഗം അവസാനിച്ചതും "അരുതെ! വധിക്കരുതെ!" എന്നിങ്ങനെ ഒരു പ്രാൎത്ഥന ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയ്ക്കുനിന്നുയൎന്നതും ഒരുമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതു് ഡാമൻെറ ശബ്ദമായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി വളരെ വേഗത്തിൽ ഓടിച്ചു ചെല്ലുകയായിരുന്നു. അയാൾ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി തൂക്കുമരത്തട്ടിൽ കയറിനിന്നു. "എൻെറ സ്നേഹിതാ! നിങ്ങൾ മരിക്കേണ്ടാ. ഞാൻ ഭാഗ്യവാനാകുന്നു." ഇത്രമാത്രം പറയുന്നതിനേ അയാൾക്കു തല്ക്കാലം കഴിഞ്ഞൊള്ളൂ. തൻെറ സ്നേഹിതൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് മരിക്കുന്നതിനായി ചെന്നു ചേൎന്നല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ചു് പിതിയാസു് വളരെ വ്യസനിച്ചു.

ആ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരുടെ അന്യോന്യമുള്ള പെരുമാററം കണ്ടപ്പോൾ രാജാവിൻെറ മനസ്സു് അലിഞ്ഞുപോയി. ദയ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ അന്നു് ആദ്യമായിട്ടാണു് ഉണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം അവരെ രണ്ടുപേരെയും പരസ്യമായി വളരെ പ്രശംസിക്കുകയും, തത്വജ്ഞാനിയെ ശിക്ഷയിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

൨. ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായിരുന്ന ജാൺ.

ഇംഗ്ലണ്ടു്, ഫ്റാൻസു് ഇവ യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ അന്യോന്യം അടുത്തുകിടക്കുന്ന രണ്ടുരാജ്യങ്ങളാകുന്നു. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ, ഈ രാജ്യക്കാർ തമ്മിൽ അനേകം ശണ്ഠകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, ഫ്റാൻസിലെ രാജാവായിരുന്ന ജാണിനെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പിടിച്ചുകെട്ടി അവരുടെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി നാലുവൎഷത്തോളം തടവിൽ പാൎപ്പിച്ചു. അനന്തരം, ഫ്റാൻസു്രാജ്യവു

മായി താൻ സമാധാനപ്പെടാമെന്നും, അതിന് അവിടത്തെ ജനങ്ങളോട്ട് കുറെ പണം പിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ് ഇംഗ്ലീഷുരാജാവു് ജാണിനെ തൽക്കാലത്തേക്ക മാത്രം ബന്ധനത്തിൽനിന്ന് വിട്ടു. ജാൺ സ്വരാജ്യത്തുചെന്ന് ഈ വിവരം പ്രജകളെ അറിയിച്ചു. പണംകൊടുക്കുന്നതിന് അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. ജാൺ, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് പിന്നെ പോകേണ്ടെന്നുകൂടി ഫ്റാൻസിലെ മന്ത്രിമാരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ജാൺ അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ലേശവും സ്വീകരിച്ചില്ല. "വിശ്വാസ്യതയും, സ്വാമിഭക്തിയും മറെറല്ലാവരിൽനിന്നുമറഞ്ഞാലും അവ രാജാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സദാ ഉണ്ടായിരിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഉടനെ ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യത്ത് മടങ്ങി എത്തി വീണ്ടും ഒരു തടവുകാരനായി അവിടെ താമസിച്ചു. അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പെ അവിടെ കിടന്ന് ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

൩. ഒരു മൊന്ത വെള്ളം.

പ്രസിദ്ധന്മാരായ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ പലകാലങ്ങളിലായി വളരെ മഹാന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത്തരക്കാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു "സർ. ഫിലിപ്പ് സിഡ്നി." അദ്ദേഹം ഒരു ധീരനായ യോദ്ധാവും, പണ്ഡിതനും ആയിരുന്നു. തന്റെ സൽസ്വഭാവവും, വിവേകവും കൊണ്ട് 'സിഡ്നി' സകല ആളുകളുടേയും സന്തോഷത്തിനും, ബഹുമാനത്തിനും പാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അനേകയുദ്ധങ്ങളിൽ ഏറ്റിട്ടുണ്ട്. ഒരു യുദ്ധത്തിൽ, അദ്ദേഹം കയറിയിരുന്ന കുതിര ശത്രുക്കളുടെ വെടി ഏററു മരിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹം വേറെ ഒരു കുതിരപ്പുറത്തുകയറി വീണ്ടും തന്റെ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനാരംഭിച്ചു. ആ മൃഗത്തിനേയും ശത്രുക്കൾ വധിച്ചു. മൂന്നാമത് ഒരു കുതിരമേൽ കയറുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഒരു വെടിയുണ്ടകൊണ്ട്

അദ്ദേഹം നിലത്തുവീണുപോയി. ശരീരത്തിൽനിന്ന് വളരെ രക്തം പുറത്തുപോകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ചില സ്വജനങ്ങൾ എടുത്തു് അവരുടെ പാളയത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേല്ക്കുന്നവൎക്കു് സാധാരണയായി വളരെ ദാഹമുണ്ടായിരിക്കും. അവൎക്കുവേണ്ട വെള്ളം കിട്ടുന്നതിനുള്ള സൌകൎയ്യം വളരെ കുറവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ, 'സർ. ഫിലിപ്പ്സിഡ്നി'യോടു് എല്ലാവൎക്കും വളരെ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആരോ ഒരാൾ ഒരു പാത്രം വെള്ളം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവു് ദാഹം കൊണ്ടു് വരണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം വെള്ളംകുടിക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചപ്പോൾ സമീപത്തിൽ മുറിവേററു കിടന്ന സാധുവായ ഒരു പടയാളി വളരെ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ആ പാത്രത്തെത്തന്നെ നോക്കുന്നതു കണ്ടു്, "ഈ വെള്ളം അയാൾക്കു കൊടുക്കുക; എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ദാഹം അയാൾക്കുണ്ടു്." എന്നുപറഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം തണുത്തു; ചേഷ്ടകൾ നശിച്ചു; കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു; ജീവനും അവസാനിച്ചു.

൪. മൂറും സ്പെയിൻകാരനും.

യൂറോപ്പിൽ, സ്പെയിൻ എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ടു്. വളരെക്കാലം മുമ്പു് ആ രാജ്യത്തിൽ പകുതിയോളം മൂർ എന്ന ജാതിക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ സ്പെയിൻകാരും മഹമ്മദുമതക്കാരായ മൂർ വൎഗ്ഗക്കാരും തമ്മിൽ വളരെ വിരോധമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, ഒരു സ്പെയിൻകാരൻ, മററെ വൎഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമായി ശണ്ഠകൂടി അയാളെ കൊന്നും വച്ചു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിൽ കയറി ഒളിച്ചു. തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരു മൂർ ആയിരുന്നു. അയാൾ ആ സ്പെയിൻ

കാരനെ കണ്ടുവശായി. സ്പെയിൻകാരൻ കാൎയ്യമെല്ലാം മറെറയാ ളെ ധരിപ്പിച്ചിട്ട് തനിക്ക് അഭയം നൽകണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. തങ്ങളോടൊന്നിച്ചിരുന്ന് ഒരിക്കലെങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടുള്ള വരെ രക്ഷിക്കുക മൂർവൎഗ്ഗക്കാരുടെ പതിവായിരുന്നു. സ്പെയിൻ കാരൻെറ രക്ഷയെപ്പററി അയാക്കുഉറപ്പുകൊടുക്കുന്നതിനായി തോ ട്ടത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ അയാളോടൊന്നിച്ചിരുന്ന് അല്പം ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും അയാളെ തൻെറ അറയ്ക്കുള്ളിൽ ഒളിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്തു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ വീട്ടിൻെറ നടയിൽ ഒരു അര വം കേൾക്കാറായി. ആളുകൾ വളരെ കൂടിയിരുന്നു. മൂന്നു നാലുപേർ കൂടി ഒരു യുവാവിൻെറ മൃതശരീരം എടുത്ത് വീട്ടുടമസ്ഥൻെറ അടു ക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. മരിച്ചുപോയ യുവാവു് അയാളുടെ പുത്രനാ യിരുന്നു. തൻെറ പുത്രനെക്കൊന്നതു് അല്പം മുമ്പെ താൻ അഭയം കൊടുത്ത സ്പെയിൻകാരനാണെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. എന്നിട്ടും അയാൾ സത്യത്തെ ലംഘിച്ചില്ല. ആരോടും യാതൊന്നും സംസാരിക്കാതെ അന്നു രാത്രിയായപ്പോൾ അയാൾ സ്പെയിൻകാര ൻെറ അടുത്തുചെന്ന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— "നീ കൊലപ്പെടു ത്തിയ ആൾ എൻെറ പുത്രനാകുന്നു. നിന്നോട് പ്രതികാരം ചെ യ്യേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ നീ എന്നോടൊന്നിച്ച് ഭക്ഷണം കഴി ച്ചുപോയതിനാൽ എൻെറ വാക്കിനെ പാലിക്കുവാൻ ഞാൻ ചുമ തലക്കാരനാകുന്നു. ഇതാ ഈ നല്ല കുതിരമേൽ കയറി ഈ രാത്രി കൊണ്ടു് കഴിയുന്നിടത്തോളം ദൂരെ പോയി രക്ഷ നേടിക്കൊള്ള ണം." സ്പെയിൻകാരൻ ഉടനെതന്നെ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

൫. ഒരു വൈദ്യനും മഹാമാരിയും.

ഒരു പട്ടണത്തിൽ കുറേക്കാലം മുമ്പ് വളരെ കഠിനമായ ഒരു മഹാമാരി വ്യാപിച്ചു. അതിൻെറ ആക്രമണങ്ങൾ അതി കഠിനമാ

ലായിരുന്നു. ഓരോരുത്തനും സ്വരക്ഷയെ മാത്രം കരുതി പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടിവന്നു. അവിടത്തെ ജനങ്ങളിൽ വളരെ പേർ രോഗം പിടിച്ചു മരിച്ചു. ചിലരെല്ലാം അവിടം വിട്ടു് ഓടിപ്പോയി. ദിനംപ്രതി അവിടെ ഒട്ടുവളരെ മരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുതരോഗത്തിനു് ശരിയായി പററുന്ന പ്രതിവിധി ആൎക്കും അറിയാമായിരുന്നില്ല. അതേപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനായി അവിടത്തെ വൈദ്യന്മാർ എല്ലാവരും ഒരിടത്തുകൂടി. ദീനംപിടിച്ചുമരിച്ച ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ ശരീരം കീറി ചില പരിശോധനകൾ നടത്തണമെന്നു് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ, ശവം കീറുന്ന ആൾ രോഗം ബാധിച്ചു് ഉടനടി മരിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമായിരുന്നു. അത്യന്തം അപകടകരമായ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിനു് ഭയപ്പെട്ടു് എല്ലാവരും മൌനമായിരുന്നു. ഉടനെ "ഗയോൺ" എന്നു പേരായ ഒരു വൈദ്യൻ എഴുന്നേററു് വളരെ ധീരതയോടെ പറഞ്ഞു. "അങ്ങിനെതന്നെ. എന്റെ നാട്ടുകാരുടെ രക്ഷക്കായി മരിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ സന്നദ്ധനാകുന്നു. നാളെ സൂൎയ്യോദയത്തിൽ ഒരു ശവം കീറി പരിശോധിച്ചു് വേണ്ട വിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഭാരം ഞാൻ ഏല്ക്കുന്നു." അടുത്തദിവസം രാവിലെ അയാൾ ഒരു രോഗിയുടെ മൃതശരീരം കീറി പരിശോധിച്ചു് ആവശ്യപ്പെട്ട അറിവുകൾ തന്റെ കൂട്ടകാൎക്കു് കൊടുത്തു. അതു കഴിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം തികച്ചു് അയാൾ ജീവിച്ചിരുന്നില്ല.

൩. ചീനരാജ്യത്തെ ഒരു ചക്രവൎത്തി.

ചീനരാജ്യത്തു് "കാങ്ഹി" എന്നു പേരായി ഒരു ചക്രവൎത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് വളരെ ചെറുപ്പത്തിലെ രാജ്യഭാരണം കിട്ടി. "കാങ്ഹി" നീതി നടത്തുന്നതിൽ വളരെ നി

ഷ്യന്ധവും, തന്റെ പ്രജകളോട് അതിരററ വാത്സല്യവും ഉള്ളവനായിരുന്നു. യാതൊരു സന്ദർഭത്തിലും അദ്ദേഹം നിരപരാധികളെ രക്ഷിക്കുകയും, കുററക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ, ഏതാനും അനുചരന്മാരോടുകൂടി അദ്ദേഹം നായാട്ടിനായി തിരിച്ചു. കുറേ വഴി പോയശേഷം ചക്രവർത്തി തന്റെ കൂട്ടുകാരെ വിട്ട് തനിച്ച് സഞ്ചാരം തുടങ്ങി. വേഷംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആരും തിരിച്ചറിയുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ വഴിയരികിൽ ഒരു കിഴവൻ ഇരുന്ന് കരയുന്നതു് കണ്ടു. ചക്രവർത്തി ഉടനെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങിച്ചെന്ന് അയാളുടെ സങ്കടങ്ങൾ എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചു.

കിഴവൻ:—എന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളെപ്പററി അന്വേഷിക്കുന്നതിന് അവിടേക്കു് കരുണയുണ്ടായല്ലോ. പറയാം, കേൾക്കുക. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ ഒരു കൊട്ടാരത്തിന്റെ സമീപത്തു് എനിക്കു് ഒരു ചെറിയ പറമ്പും, പുരയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരന് അതിൽ ആഗ്രഹം തോന്നുകയാൽ അയാൾ അതു് അപഹരിച്ച് എന്നെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കി. എനിക്ക് ഒരു മകനുണ്ടു്. അവനെങ്കിലും എനിക്കൊരു സഹായമായിരുന്നേനെ. പക്ഷേ, അയാൾ, അവനെ തന്റെ ഒരു അടിമയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ചക്രവർത്തി:—അല്ലയോ, വന്ദ്യനായ വൃദ്ധാ! വ്യസനിക്കേണ്ട. എല്ലാത്തിനും നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാം. ആകട്ടെ, ഈ പറഞ്ഞ കൊട്ടാരം ഇവിടെനിന്ന് വളരെ ദൂരത്താണോ?

കിഴവൻ:—എന്റെ അങ്ങുന്നേ! അഞ്ചാറുമൈൽ ദൂരെയാണു്.

ചക്ര:—കൊള്ളാം. നമുക്ക് അങ്ങോട്ടു പോയി നിങ്ങളുടെ വസ്തുവിനേയും പുത്രനേയും വിട്ടുതരണമെന്ന് അയാളോടു പറയാം.

കിഴവൻ:—അല്ല! ആ മനുഷ്യൻ ഒരു കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരനാണെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലയോ? നമ്മൾ അങ്ങോട്ടു ചെ

ന്നീട്ട് വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അയാൾ നമ്മളെ നിശ്ചയമായും അവമാനിക്കും.

ചക്രം:—ധൈര്യമായിരിക്കുക. അങ്ങോട്ടുപോയി അയാളെ കാണണമെന്നുതന്നെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അതിൽ വച്ച് ഗുണമുണ്ടാകും.

കിഴവൻ:—എന്നാൽ അങ്ങനെതന്നെ. പക്ഷെ, നിങ്ങളുടെ കുതിരയോടൊപ്പം നടക്കുന്നതിന് എനിക്കു ശേഷി ഇല്ല. ഞാൻ കിഴവനല്ലേ?

ചക്രം:— ഉള്ളതുതന്നെ. എനിക്കു ചെറുപ്പമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നടക്കാം. നിങ്ങൾ കുതിരപ്പുറത്തു കയറിക്കൊള്ളുക.

വൃദ്ധൻ ആ ഔദാര്യം സ്വീകരിച്ചില്ല. ചക്രവത്തി അയാളെക്കൂടി കുതിരപ്പുറത്തു തന്റെ പിറകിൽ ഇരുത്തി: ഇപ്രകാരം അവർ കുറെ ദൂരം പോയി മുൻപറഞ്ഞ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി വിചാരിപ്പുകാരനെ കണ്ടു. ചക്രവത്തി തല്ക്കാലം ഇട്ടിരുന്ന നായാട്ടുടുപ്പു ദേഹത്തിൽനിന്ന് എടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറിൽ ധരിച്ചിരുന്ന രാജചിഹ്നം കണ്ടപ്പോഴേ മറ്റു രണ്ടുപേക്കും ആൾ മനസ്സിലായുള്ളു. വിചാരിപ്പുകാരൻ തന്റെ സ്വാമിയെ യഥാക്രമം വന്ദിച്ചു. വൃദ്ധൻ വിറച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു. അദ്ദേഹം അയാളെ തന്റെ കൈകകളാൽ എഴുന്നേല്പിച്ചു. വേട്ടയിൽ ഏറ്റപ്പെട്ടിരുന്ന ഏതാനും പ്രഭുക്കന്മാരും രാജഭൃത്യന്മാരും ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവിടെ എത്തി. മററുള്ളവക്കുകൂടി ഒരു പാഠമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചക്രവത്തി വിചാരിപ്പുകാരന്റെ തൊഴകളെ അപഹസിക്കുകയും അയാൾക്കു മരണശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ട് അടുത്തുതന്നെ സ്തംഭിച്ചുനിന്നിരുന്ന വൃദ്ധനോട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"ഹേ, വന്ദ്യവയോധികാ! നിങ്ങളുടെ കൈവിട്ടുപോയ മകനും പുരയിടവും ഇതാ ഞാൻ വീണ്ടുതരു

ന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾമുതൽ ഈ കൊട്ടാരത്തിലെ വിചാരിപ്പുകാരനായി നിങ്ങളെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഐശ്വൎയ്യംകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ അഹങ്കരിക്കാതെ ഇരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ അനീതികൊണ്ടു് മറ്റൊരുവൻ ഗ്ലണപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം.

൭. രണ്ടു് ഇറ്റാലിയന്മാർ.

ഇറ്റാലിരാജ്യത്തെ ഒരു പട്ടണത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന രണ്ടുപേർ തമ്മിൽ ഒരിക്കൽ വലിയ വിരോധമായി. അവരിൽ ഒരുവൻ നല്ല ശരീരബലമുള്ളവനായിരുന്നു. അവൻ തരംനോക്കിയിരുന്നു് തന്റെ ശത്രുവിനെ കഠിനമായി ദേഹോപദ്രവമേല്പിക്കുകയും അവന്റെ കണ്ണുകൾ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. കുരുടനായിത്തീൎന്നവന്നു് കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതായി. അവൻ ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽ പോയി താമസിച്ചു് സദ്വൃത്തികൊണ്ടു് കാലം കഴിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ മറ്റവന്നു് കഠിനമായ ഒരു ദീനം പിടിപെട്ടു. ചികിത്സക്കായി അവൻ പ്രസ്തുത മഠത്തോടു ചേൎന്നുണ്ടായിരുന്ന ആതുരശാലയിൽ ചേരേണ്ടതായി വന്നു. തന്റെ പൂൎവ്വശത്രു തന്നോടു് പ്രതികാരം ചെയ്യുമെന്നു് അവന്നു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുരുടൻ അവിടത്തെ മേലധികാരിയുടെ അനുവാദം വാങ്ങി, മുമ്പു തന്റെ കണ്ണുകൾ നഷ്ടമാക്കിയ ആ ദീനക്കാരനെ വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി രാപ്പകൽ കാത്തുനിന്നു് ശുശ്രൂഷിച്ചു. തന്നെ അത്രനാളും വളരെ താല്പൎയ്യത്തോടുകൂടി ശുശ്രൂഷിച്ചതു് മുമ്പു് താൻ കണ്ണുകൾ പൊട്ടിച്ചവനായിരുന്നു എന്നു് അവൻ ദീനം പൊറുത്തപ്പോഴേ അറിഞ്ഞുള്ളു. അപ്പോൾ അവന്നു് എത്രമേൽ പശ്ചാത്താപവും ലജ്ജയും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കും?

വ്വ. രണ്ടു സഹോദരന്മാർ.

ഒരു നഗരത്തിൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ പാൎത്തിരുന്നു. അവരിൽ മൂത്തവന്ന് ഒരു ഭാൎയ്യയും ഏതാനും കുഞ്ഞങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മററവൻ കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ താമസം വെവ്വേറെ ആയിരുന്നു. അവൎക്ക രണ്ടു പേൎക്കും കൂടി ഒരു കൃഷിനിലമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ, ഒരുമിച്ച് കൃഷി ഇറക്കുകയും, കൊയിത്തു കഴിഞ്ഞു് കററ പങ്കിടുകയും ആയിരുന്നു പതിവു്. ഒരുദിവസം വയ്യിട്ട് അവർ തങ്ങളുടെ കററ മുഴുവനും ഒരുപോലെ പകുത്തു് രണ്ടു പങ്കും വയലിൽതന്നെ ഇട്ടിട്ട് അവരവരുടെ വീട്ടുകളിലേക്ക പോയി; അത്താഴം കഴിഞ്ഞു കിടന്നു. ഒരു ഭാൎയ്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളുംകൂടെ ഉള്ളതിനാൽ തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ധാന്യം ജ്യേഷ്ഠന്റെ പങ്കിലുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ച് അനുജൻ എഴുനേററ് വയലിൽ പോയി തന്റെ പങ്കിൽനിന്ന് കുറെ എടുത്തു് മറെറ പകുതിയിൽ ചേൎത്തു. അതേസമയത്തുതന്നെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മനസ്സിലും ഒരു വിചാരം കടന്നുകൂടി. ശുശ്രൂഷക്കു് അന്യ ആളുകളാകയാൽ അനുജന് തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ചെലവുണ്ടെന്നാണ് അയാൾക്ക തോന്നിയതു്. അയാളും ഉടനെ കളത്തിൽ പോയി തന്റെ പങ്കിൽനിന്നു കുറെ എടുത്തു് മറെറ ഭാഗത്തിൽ ഇട്ടു. എന്നാൽ അതു് അനുജൻ മുമ്പെ എടുത്തിട്ടിരുന്ന കററക്കെട്ടു തന്നെയായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം വുലച്ചയായി. രണ്ടുപേരും കളത്തിൽ ചെന്നു. പങ്കുവച്ചിരുന്ന കററകളിൽ കൂടുതൽ കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടുപേൎക്കും വിസ്മയമുണ്ടായി. അവർ അതു പുറത്തു കാട്ടിയില്ല. അന്നു രാത്രിയിലും അവർ രണ്ടുപേരും മുമ്പോലെ ചെയ്യു. അതിനടുത്ത ദിവസം നോക്കിയപ്പോഴും രണ്ടു പങ്കിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിന്റെ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു് ജ്യേഷ്ഠൻ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ അന്നു രാത്രിയിൽ പതി

ഷിൽ കുറെ നേരത്തെ കളത്തിൽ പോയി; തന്റെ പങ്കിൽനിന്നു കുറെ എടുത്തു മറേറതിൽ വയ്ക്കുവാനായി നടന്നു. അപ്പോൾ അനുജൻ അയാളുടെ പങ്കിൽനിന്നു കുറെ എടുത്തുകൊണ്ടു് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുന്നതു് കണ്ടു. രണ്ടുപേൎക്കും കാൎയ്യം മനസ്സിലായി. അന്നുമുതൽ അവരുടെ അന്യോന്യസ്നേഹം പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിച്ചു.

൯. ഒരു തടവുപുള്ളിയുടെ അനുകമ്പ.

ഫ്റാൻസുരാജ്യത്തെ തുറമുഖങ്ങളിൽ ഗവൎമ്മെൻറ് വക വലിയ വള്ളങ്ങൾ വലിക്കുക അവിടത്തെ ജയിൽപുള്ളികൾക്കുള്ള ഒരു ജോലിയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കുററക്കാരൻ മേല്പറഞ്ഞ വേലയിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരുന്നു. അയാൾ, ഒരു രാത്രിയിൽ തരം നോക്കി ഒളിച്ചോടി, നേരം വെളുക്കുന്നതിനു മുമ്പെ ആ രാജ്യത്തിന്റെ അതിരിനു വെളിയിലെത്തി. രാത്രിമുഴുവനും പ്രാണഭീതിയോടുകൂടി ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അവനു വളരെ ക്ഷീണമുണ്ടായി. രാജ്യത്തിനപ്പുറമെ ആയപ്പോൾ അയാളുടെ ഭയം മിക്കവാറും നീങ്ങി. അല്പം വിശ്രമിക്കുന്നതിനും കഴിയുമെങ്കിൽ വല്ലതും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി അയാൾ വഴിക്കു് ഒരു വീട്ടിൽ കയറി. എന്നാൽ ആ വീട്ടുകാരുടെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി വളരെ കഷ്ടമായിരുന്നു. മൂന്നു നാലു കുഞ്ഞുങ്ങൾ വിറച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു കോണിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. അവരുടെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു് അശ്രുക്കൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അച്ഛൻ അത്യന്തം മനോവേദനയോടുകൂടി ചിന്താമഗ്നനായി തറയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മെല്ലെമെല്ലെ നടക്കുകയായിരുന്നു. കാൎയ്യമെന്താണെന്നു് തടവുകാരൻ അവരോടു ചോദിച്ചു.

വീട്ടുകാരൻ:— ഈ വീടു് ഞങ്ങളുടെയല്ല. വാടക കൊടുക്കാഞ്ഞതു കൊണ്ടു് ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അടുത്ത രാവിലെ ഞങ്ങളെ പുറത്തുതള്ളും. ഇതാ ഈ സ്ത്രീയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു

പദാൎത്ഥമോ താമസിക്കുന്നതിനുസ്ഥലമോ ഇല്ല. ഈ പ്രയാസങ്ങളും നിവൎത്തിക്കുന്നതിനു ഞാൻ അശക്തനുമാണു്.

തടവുകാരൻ:— (കണ്ണീരോടുകൂടി) നിങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു തല്ക്കാലത്തേക്കു ഞാൻ നിവൃത്തി ഉണ്ടാക്കാം. തുറമുഖത്തിൽനിന്നു് തടവു ചാടി വരുന്ന ഒരു പാറാവുപുള്ളിയാണു് ഞാൻ. തടവു ചാടുന്നവനെ പിടിച്ചേല്പിക്കുന്നവൎക്കു സൎക്കാരിൽനിന്നു് നല്ല പ്രതിഫലം കിട്ടും. എന്നെ ഒരു കയറുകൊണ്ടു് കെട്ടുക. ഞാൻ നിങ്ങളുടെകൂടെ കച്ചേരിയിലേക്കു വരാം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നെ അറിയും. എന്നെ പിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനാൽ കിട്ടുന്ന പണം നിങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മതിയാകയും ചെയ്യും.

വീട്ടുകാരൻ:— അതു് എനിക്കു കഴികയില്ല. എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടു പട്ടിണി ഒരുമിച്ചു കിടന്നാലും ഈ നീചകൃത്യം ഞാൻ ചെയ്യുകയില്ല. തടവുകാരന്റെ ക്രമത്തിലധികമായ നിൎബ്ബന്ധം കൊണ്ടു് അവനെ പിടിച്ചേല്പിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ വീട്ടുകാരൻ അവനോടുകൂടി കച്ചേരിയിൽ പോയി. നല്ല പൊണ്ണത്തടിയനായ തടവുകാരനെ കേവലം പരവശനായ മററവൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നതു കണ്ടിട്ടു് എല്ലാവരും വളരെ വിസ്മയിച്ചു. അധികാരി കുററക്കാരനെ വീണ്ടും ജയിലിലേക്കു് അയയ്ക്കുകയും പതിവുള്ള പ്രതിഫലം മററെയാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംഗതികളുടെ പരമാൎത്ഥം എല്ലാം അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കു മനസ്സിലായി. അവർ തടവുകാരന്റെ ശിക്ഷ കുറച്ചു് അവനെ വിട്ടയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

൧൦. ഒരു രാജാവിന്റെ ദയാശീലം.

ആസ്ത്രിയാരാജ്യത്തു് ജോസഫ് രണ്ടാമൻ എന്നു പേരായി ഒ

രു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ ദയയുള്ള ആളായിരുന്നു. ഒരു വൈകുന്നേരം അടവിത്തെ ഒരു തെരുവിൽക്കൂടി സാധാരണക്കാരുടെ വേഷത്തിൽ അദ്ദേഹം സവാരിപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ഏതാണ്ടൊ ഒന്നു സംസാരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായ ഒരു ബാലൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു. അവൻ ആളെ അറിഞ്ഞില്ല. ഏററവും ദയാസ്വരത്തിൽ അവനോട്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "എന്റെ കൊച്ചുസ്നേഹിതാ! നിനക്ക് എന്താണ് വേണ്ടതു്?"

ബാലൻ:—യജമാനനേ! അവിടുന്ന് എന്നോട്ട് ഇത്ര കരുണയോടുകൂടി സംസാരിച്ചല്ലോ. എനിക്ക് ഒരു ഉപകാരം ചെയ്തുതരുന്നതിന് അവിടെ വിരോധം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ.

രാജാവു്:—എന്തുപകാരവും ചെയ്യാം. എന്നാൽ നീ ഈ തെരുവുകളിൽ നടന്ന് യാചിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണ്? നിന്നെ കണ്ടിട്ട് കേവലം ഒരു യാചകനാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ.

ബാലൻ:—ഞാൻ സാധാരണ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരനല്ല. (അവന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീരൊലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു)ഇതിനു മുമ്പു് ഞാൻ തെണ്ടാൻ ഇറങ്ങിയിട്ടുമില്ല. എന്റെ അച്ഛൻ പട്ടാളത്തിലെ ഒരു ധീരനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സുഖക്കേടു നിമിത്തം ഉദ്യോഗം വിടേണ്ടതായി വന്നു. മഹാരാജാവു ദയചെയ്തു് ഒരു അടുത്തൂൺ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. അതുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ എന്റെ അമ്മയേയും കൂടപ്പിറപ്പുകളേയും രക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ മൂന്നുനാലുമാസംമുമ്പെ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അടുത്തൂൺ കിട്ടാതായി. ഞങ്ങൾക്കു ഗതിയില്ലാതാകയുംചെയ്തു.

രാജാവു്:—സാധുവായ ബാലാ! നിന്റെ അമ്മ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ?

ബാലൻ:—ഉവ്വ്; രണ്ടു സഹോദരന്മാരുമുണ്ട്. അവർ വീട്ടിൽ അമ്മയുടെ സമീപത്താണ്. അമ്മ കുറെ ദിവസമായി കിടപ്പിലാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും അവരുടെ അടുക്കൽ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു് ഉണ്ടായിരിക്കണം.

രാജാവു്:—കുഞ്ഞേ! നീ വ്യസനിക്കേണ്ടാ. നിങ്ങൾക്കു് ഞാൻ കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യാം. നിന്റെ മാതാവിന്റെ സുഖക്കേടു് ഭേദമാക്കാനാണു് മുമ്പേ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. നിങ്ങളുടെ അടുത്തെങ്ങാനും വൈദ്യന്മാരുണ്ടോ?

ബാലൻ:— യജമാനനേ! അടുത്തുതന്നെ രണ്ടുപേരുണ്ടു്.

രാജാവു്:—നീ ഇപ്പോൾതന്നെ പോയി അവരിൽ ഒരുത്തനെ വിളിച്ചു് നിന്റെ അമ്മയെ കാണിക്കണം. വൈദ്യനു കൊടുക്കുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ട പണം ഇതാ.

ബാലൻ:—എന്റെ യജമാനനേ! ഈ ഉപകാരത്തിനു് ഞാൻ നിങ്ങളോടു് വളരെ വളരെ നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു. ഈ സംഖ്യ എന്റെ അമ്മയുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം മാററുകയും ചെയ്യും.

രാജാവു്:— അതൊക്കെ കിടക്കട്ടെ. വേഗം പോയി വൈദ്യനെ കൊണ്ടുചെല്ലുക.

ബാലൻ വൈദ്യനെ തേടിപ്പോയി. അവന്റെവീട്ടിലേക്കു പോകേണ്ട വഴി അവനോടു ചോദിച്ചുതന്നെ രാജാവു് അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഉടനെ അങ്ങോട്ടേക്കു പോയി. ദീനക്കാരത്തി കിടന്നിരുന്ന മുറി വളരെ മോശമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവിടെ വൃത്തികേടൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ പൊക്കംകുറഞ്ഞ ഒരു കട്ടിലിൽ കിടന്നിരുന്നു. ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിലും ദീനവും പട്ടിണിയുംകൊണ്ടു് അവളുടെ മുഖം വളരെ വിളറിയും, ശരീരം മെലിഞ്ഞും ഇരുന്നു. അവൾ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പോററുന്നതിനു് എല്ലാം വിററുകൊണ്ടു് അകസാമാനങ്ങൾ ഒന്നും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാവു് മുറിയിൽചെന്നു് കയറിയപ്പോൾ ആ വിധവയും കുട്ടികളും വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി. അവൾക്കു് ആൾ മനസ്സിലായില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു യോഗ്യനാണെന്നു് അവൾക്കു് തോന്നി. രാജാവു് കട്ടിലിന്റെ അടുത്തുചെന്നു് ദീനക്കാര

ത്തിയെ വേണ്ടപോലെ വന്ദിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു. "അമ്മേ, ഞാൻ ഒരു വൈദ്യനാണ്. നിങ്ങളുടെ ദീനകാര്യം ഞാൻ അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ കഴിയുന്നതു ചെയ്യാൻ ഞാൻ വന്നതാണ്."

ദീനക്കാരത്തി:— അയ്യോ, അങ്ങുന്നേ! നിങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം തരുന്നതിന് എനിക്ക് ശക്തിയില്ല.

രാജാവ്:— അതു വിചാരിച്ചു ക്ലേശിക്കേണ്ടാ. നിങ്ങളുടെ ദീനം ഭേദമാക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതുതന്നെ എനിക്കു മതിയായ പ്രതിഫലമായിരിക്കും.

അവരുടെ സുഖക്കേടിന്റെ വിവരങ്ങളും ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷമുള്ള കഷ്ടതകളും എല്ലാം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ഒരു കടലാസ്സ് തുണ്ടിൽ എന്തോ മൂന്നുനാലു വരി എഴുതി താൻ ഇരുന്നിരുന്ന കസേരയിൽ വയ്ക്കുകയും "അമ്മേ! നിങ്ങളുടെ മകൻ മടങ്ങിഎത്തുമ്പോൾ ഈ കുറിപ്പടി കാണിക്കണം. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങട്ടെ. അടുത്ത പ്രാവശ്യം ഞാൻ വരുമ്പോളത്തേക്ക് നിങ്ങൾക്ക നല്ല സുഖമാകും." എന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ട് രാജാവ് പോയി. ഉടനെ അവരുടെ മൂത്തമകൻ ഒരു യഥാർത്ഥവൈദ്യനുമായി അവിടെ എത്തി. "അമ്മേ, വഴിയിൽ ഞാൻ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനെ കണ്ടെത്തി. ഇതാ ഇതു് അദ്ദേഹം തന്നതാണ്." എന്നു പറഞ്ഞു് രാജാവു കൊടുത്ത പണം അവൻ അമ്മയുടെ കൈയ്യിൽവച്ചു.

അമ്മ:— ഒരു വൈദ്യൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ അങ്ങോട്ടിറങ്ങിയതേയുള്ളൂ. ഒരു കുറിപ്പടി തന്നിട്ടുമുണ്ട്. അതാ ഇരിക്കുന്നു.

രാജാവ് അവിടെ എഴുതിവച്ചിരുന്ന കടലാസുതുണ്ട് അവൻ എടുത്തു വായിച്ച് ഉടനെ ആഹ്ലാദപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. "അമ്മേ! അതു് വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കുറിപ്പാണല്ലോ. ഒരു അട്ടുന്ന്—അതെ, അമ്മയുടെ പേക്ക്—അനുവദിച്ച ഉത്തരവാണ് ഇതു്. നമ്മുടെ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് തുല്യം ചാർത്തിയതാണ്.

ആ കുടുംബം അന്നുമുതൽ രാജാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലായി.

൧൧. യുവഭടൻ.

പണ്ടു് ഫ്റാൻസുരാജ്യത്തു് രണ്ടു സൈന്യങ്ങൾ പരസ്പരം യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങി പാളയം അടിച്ചുകിടന്നു. രണ്ടു പാളയങ്ങളുടേയും നടുവിലായി ഒരു വലിയ കാടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സൈന്യങ്ങൾക്കു് അന്യോന്യം കാണ്മാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ ഏതാനും കാവല്ക്കാരെ ചുററം നിറുത്തിയിട്ടു് ഒരു കൂട്ടർ ഉറക്കം തുടങ്ങി. അവരിൽ ഒരു യുവഭടൻ മൂന്നുനാലു ചങ്ങാതികളുമായി ശത്രുക്കളുടെ ഗതി എന്താണെന്നു് അന്വേഷിക്കാൻ പതുക്കെ തിരിച്ചു. ഓരോരുത്തന്റേയും കയ്യിൽ കുന്തവും നിറച്ച തോക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. മങ്ങിയ നിലാവല്ലാതെ മററു വെളിച്ചമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കൾ ആക്രമണത്തിനു ഭാവിച്ചാൽ ഉറങ്ങുന്ന കൂട്ടുകാൎക്കു് അറിവുകൊടുത്തിട്ടു് പുറകോട്ടു് ഓടിക്കൊള്ളണമെന്നായിരുന്നു അവൎക്കു കിട്ടിയിരുന്ന കല്പന. അവർ യാത്ര തുടൎന്നു. കുറെ നേരത്തേക്കു് അപകടലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാട്ടിനകത്തു് തേനീച്ചകളുടെ മൂളലും, ചെന്നായ്ക്കളുടെ അലൎച്ചയും മാത്രം കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ കാട്ടിൽ നിന്നു കിരുകിരാ എന്നൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ യുവഭടൻ അവിടെനിന്നു് അതു് എന്താണെന്നു് ചെവിയോൎത്തു. ശബ്ദം അസ്തമിച്ചു. കൂടെച്ചെല്ലുന്നതിനു് കൂട്ടുകാൎക്കു് അറിവുകൊടുത്തിട്ടു് അവൻ കാട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു. അതിനകം ഇരുട്ടുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. അവർ മുമ്പോട്ടു് കുറെ നടന്നു. അപ്പോൾ ശത്രുസൈന്യത്തിൽ നാലുപേർ പെട്ടെന്നു് അവന്റെ മേൽ ചാടി വീണു് ഒററയടിക്കു് അവന്റെ കയ്യിലിരുന്ന തോക്കു് ദൂരെ തെറിപ്പിച്ചു. അവർ അവന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒന്നുരണ്ടു കുന്തങ്ങൾ കുത്തിയിറക്കി. ശത്രു

ക്കളോടെ കൈകളിൽ അകപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് അവന്നു ദുഃഖമുണ്ടായി ല്ല. അവൻ, ഒരു നെടുവീർപ്പുവിട്ടു്, കഴിയുന്നേടത്തോളം ഉച്ചത്തിൽ "ഇതാ ശത്രുക്കൾ വരുന്നു. എതിർക്കുവാൻ തയ്യാറായിക്കൊൾക." എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ തറയിൽ വീണു. അവന്റെ മുറിവിൽനിന്നു് രക്തം തുടുതുടാ എന്നു് പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ കൂട്ടുകാർ ഉണർന്നു് യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുന്ന ഒച്ച അവൻ കേട്ടു. തന്റെ മരണം നിഷ്ഫലമല്ലെന്നു് അവൻ അറിഞ്ഞു. അവന്റെ ശ്വാസം നില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

൧൨. ഒരു സഞ്ചാരിയും നീഗ്രോവനിതയും.

ആഫ്റിക്കാഖണ്ഡത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കറുത്ത മനുഷ്യരിൽ ഒരു കൂട്ടരാകുന്നു നീഗ്രോജനങ്ങൾ. അവർ ഈ നാട്ടിലെ ഉള്ളാടർ മുതലായവരെപ്പോലെ അപരിഷ്കൃതരാകുന്നു. ആഫ്റിക്കയിലെ ഒരു നദിയുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം കണ്ടറിയുന്നതിനായി ക്രിസ്തുവർഷം ൧൭൯൬-ൽ "മംഗോപാർക്ക്" എന്നു പേരായ ഒരു വെള്ളക്കാരൻ അവിടെ ഒരു സഞ്ചാരം ചെയ്തു. അയാൾക്കു ക്രൂരമൃഗങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ട മണൽക്കാട്ടുകളേയും, എപ്പോഴും തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കറുത്ത മനുഷ്യരുടെ രാജ്യങ്ങളേയും കടന്നുപോകുവാനുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ഉദ്ദേശിച്ച നദിയുടെ തീരങ്ങളിൽ ചെന്നു ചേൎന്നു. നദിയുടെ മറുകരയിൽ പോകണമെന്നു് അയാൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. തല്ക്കാലം ഒരു വള്ളം കിട്ടാഞ്ഞതിനാൽ അന്നത്തേടം അവിടെ എങ്ങാനും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാനുറച്ചു. എന്നാൽ, ആ ദിക്കുകാർ അതേവരെ വെള്ളക്കാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൎക്കെല്ലാം അയാളെ വളരെ ഭയമായിരുന്നു. അതിനാൽ അയാളെ ഒരു വീട്ടിലും കയറുവാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. പാവപ്പെട്ട സായ്പു് വളരെ കുഴങ്ങി പകൽ മുഴുവനും ഒരു മരത്ത

ന്റെ തണലിൽ ഒന്നും കഴിക്കാതെ കിടക്കേണ്ടിവന്നു. നേരം രാത്രിയായപ്പോൾ കാററ് ശക്തിയോടുകൂടി വീശി. ഒരു കൊടുങ്കാററിന്റെ ആരംഭലക്ഷണങ്ങളും കാണപ്പെട്ടു. സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ സിംഹം മുതലായ ക്രൂരമൃഗങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. മരത്തിൽ കയറിയിരുന്ന് രാത്രികഴിക്കാമെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു. നേരം വൈകി. അയാൾ തന്റെ കുതിരയെ സാമാനങ്ങൾ അഴിച്ച് മേയുവാൻ വിട്ടിട്ട് ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ കയറാനൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു നീഗ്രോസ്ത്രീ അയാളുടെ അടുത്തുചെന്നു. സായ്പിന്റെ ക്ഷീണഭാവവും തല്ലാലാരംഭവും കണ്ടിട്ട് അവൾക്ക് വളരെ അനുകമ്പതോന്നി. അവൾ കുതിരസ്സാമാനങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ട് അയാളെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി; അയാൾക്ക ഭക്ഷണവും കിടക്കുന്നതിന് പായും കൊടുത്തു. അപരിഷ്കൃതയായ ആ സ്ത്രീയുടെ ഔദാര്യം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ആ സഞ്ചാരിയുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നേനേ?

൧൩. ഒരു ബാലന്റെ വിവേകം.

യൂറോപ്പിൽ "ഹോളൻഡു്" എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട്. അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു താഴ്ന്നതാണ്. അടുത്തുള്ള സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളം അങ്ങോട്ടു കയറാതിരിക്കുന്നതിന് നല്ല ചിറകൾ കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ചിറകളിൽ വല്ല ദ്വാരവുമുണ്ടായാൽ അതിൽക്കൂടി വെള്ളം പാഞ്ഞുകയറി അടുത്തുള്ള കര മുഴുവനും നശിച്ചുപോകാനിടയാകും. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ആ ദിക്കുകാരനായ ഒരു ബാലൻ ആവിടെയുള്ള ഒരു ചിറയിൽക്കൂടി നടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ തന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ട് എവിടെയോ പോയിട്ടുവച്ച് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ ചിറയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദ്വാരത്തിൽക്കൂടി വെള്ളം കുറേശ്ശ അക

ത്തേക്കു് കടക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. ആ സുഷിരം ഉടനെ അടച്ചില്ലെങ്കൽ ഫലം എന്തായിരിക്കുമെന്നു അവൻ അവിടെനിന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കി. പോരെങ്കിൽ അപ്രകാരമുള്ള അപകടസംഭവങ്ങളെപ്പററി മുമ്പേതന്നെ ഓരോ കഥകൾ തന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിവരം വീട്ടിൽചെന്നു പറഞ്ഞു് ആളുകളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലുമ്പോഴേക്കു് നേരം ഇരുട്ടിപ്പോകുമെന്നും, ദ്വാരം, അടയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം വലുതാകുമെന്നും അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ അവൻ തന്റെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ അതു് അടച്ചു് ക്ഷമയോടുകൂടി അവിടെ ഇരുന്നു. വഴിക്കാരാരെങ്കിലും അതിലേ ചെല്ലുമെന്നും, അപ്പോൾ അവർ വേണ്ടതു ചെയ്തുകൊള്ളുമെന്നുംആണു് അവൻകരുതിയിരുന്നതു്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരുവനും അതിലെ ചെല്ലുകയുണ്ടായില്ല. രാത്രി അധികമായി. അന്ധകാരവും തണുത്ത കാററും വർദ്ധിച്ചു. ശരീരം നനഞ്ഞും വിറച്ചും അവൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചു. എന്നിട്ടും അവൻ തന്റെ കൈയ്യ് ദ്വാരത്തിൽനിന്നെടുക്കാതെ രാത്രിമുഴുവനും അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ഒരാൾ അതിലേ ചെന്നു. അതു മററാരുമായിരുന്നില്ല. ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ പുത്രനെ തേടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഒരു ഞരക്കം അയാളുടെ ചെവികളിൽ എത്തി. അതു് എവിടെനിന്നാണെന്നു് ആ മനുഷ്യൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ തന്റെ മകനെ കണ്ടിട്ടു് “എന്റെ മകനേ! നീ എന്തിനാണവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്” എന്നു് അയാൾ ചോദിച്ചു. തണുപ്പുനിമിത്തം നല്ലപോലെ സംസാരിക്കാൻ മേലായിരുന്നെങ്കിലും “അച്ഛാ! ഈ സ്ഥലം മുങ്ങിപ്പോകാതെ ഇരിക്കുവാൻ ഞാൻ വെള്ളത്തിന്റെ കയററത്തെ തടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്” എന്നു അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അയാൾ അത്യന്തം അപകടകരമായിരുന്ന ആ ദ്വാരം അടച്ചിട്ടു് അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

൧൪. ഒരു ഗ്രാമീണന്റെ ധീരത.

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു വലിയ നദിയിൽ കഠിനമായ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. ആ നദിയുടെ മീതെ ഒരു പാലമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്മേൽകൂടി കടന്നു പോകുന്ന ആളുകൾക്കും വാഹനങ്ങൾക്കും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചുങ്കം പിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനും, അയാളുടെ കുടുംബവും പാലത്തിന്റെ മധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുപുരയിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. വെള്ളത്തിന്റെ പൊക്കവും ഒഴുക്കിന്റെ ഊക്കും നിമിത്തം പാലത്തിന്റെ മധ്യം ഒഴിച്ചുള്ള ഭാഗങ്ങളെല്ലാം പെട്ടെന്ന് ഇടിഞ്ഞു വീണുപോയി. ചുങ്കം പിരിവുകാരനും മററും രക്ഷപ്പെടാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നായി. വെള്ളത്തിന്റെ ഉയർച്ചയും പാച്ചിലും കൂടിക്കൂടി വന്നു. അവർ താമസിച്ചിരുന്ന പുര ഒഴുകിപ്പോകുമെന്ന നിലയിലായി. അവരുടെ അപകടാവസ്ഥ കണ്ടു് വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു് വളരെപ്പേർ നദിയുടെ ഇരു കരകളിലും കൂടിനിന്നു. അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടാൻ എല്ലാവരും വളരെ ഭയപ്പെട്ടു. ഒരു നല്ല സംഖ്യ അവരെ രക്ഷിക്കുന്നവൎക്കു താൻ സമ്മാനിക്കാമെന്ന് അവിടെനിന്നിരുന്ന ഒരു പ്രഭു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അതിലെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു നാട്ടിമ്പുറത്തുകാരൻ അതു കേട്ടു. അവൻ ഒട്ടും ഭയപ്പെടാതെ ഒരു വള്ളത്തിൽ കയറി തുഴഞ്ഞു് പാലത്തിന്റെ ശേഷിച്ചഭാഗത്തിലടുത്തു. പിരിവുകാരനും മററും ഒരു വടത്തിൽകൂടി വള്ളത്തിലേക്കു് ഇറങ്ങി. ആ വീരപുരുഷൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടെങ്കിലും അവരെ കരയ്ക്കടുപ്പിച്ചു. ഉടനെ പ്രഭു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "നീ തന്നെ ശൂരൻ. ഇതാ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രതിഫലം വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളുക". അതിനു മറുപടിയായി അവൻ പറഞ്ഞു. "പണത്തിനുവേണ്ടി എന്റെ ജീവനെ ഞാൻ ഒരിക്കലും പണയം വയ്ക്കയില്ല. എനിക്കു വേണ്ട പണം എന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ

ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതാ ഇവരുടെ വസ്തുക്കളെല്ലാം നഷ്ട മായല്ലോ. അതിനാൽ ഈ തുക ഈ സാധുക്കൾക്ക് കൊടു ക്കണം".

൧൩. ഒരു പിതാവിന്റെ പുത്രവാത്സല്യം.

—:0:—

പണ്ടൊരിക്കൽ "പാരസിക"രാജ്യത്തുള്ള ഏതാനും പേർകൂടി പത്തുപന്ത്രണ്ടുപേരെ കൊലപ്പെടുത്തി അവരുടെ വസ്തുക്കൾ അപഹരിച്ചു. കുററക്കാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് അധികാരികൾക്ക് വളരെനാളത്തേക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുക്കം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടശേഷം അവരെ പിടികിട്ടി. ആക്കൂട്ടത്തിൽ ഇരുപതുവയസ്സുപ്രായമായ ഒരു യുവാവുകൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ കുററം തെളിയുകയും ചെയ്തു. കുററംചെയ്ത എല്ലാവരേയും തൂക്കിലിട്ടു വധിക്കുന്നതിന് അവിടത്തെ രാജാവു് കല്പിച്ചു. ഉടനെ യുവാവിന്റെ അച്ഛൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു് ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു. "മഹാരാജാവേ! ഈ കുററവാളികൾ എല്ലാവരും മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കണമെന്നു് അവിടുന്നു കല്പിച്ചല്ലോ. അതു് എത്രയോ നീതി ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, യാതൊരു അപരാധവും ചെയ്യിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ, അവിടുന്നു് ഒരു ദയചെയ്യണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്റെ പുത്രനു് ചെറുപ്പമാണു്. അവൻ നിർദ്ദോഷി അല്ലതാനും. അതിനാൽ അവൻ മരണശിക്ഷയ്ക്കു് അർഹൻതന്നെ. എന്നാൽ അവൻ ജീവിതത്തിന്റെ രുചി വേണ്ടപോലെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. പോരെങ്കിൽ അവനു് ഈയിടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അവനുപകരം മരിക്കാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണു്. തിരുമേനി! കൃപചെയ്യണേ! ഒരു യുവാവിനെ രക്ഷിച്ചിട്ടു പകരം വാൎദ്ധക്യംനിമിത്തം ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്ത ഇവനെ ശിക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം". ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മനസ്സു

ലിഞ്ഞു. എന്നാൽ, തൻെറ നിശ്ചയത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നു. തൻെറ പുത്രൻ കരഞ്ഞും പറഞ്ഞും വളരെ തടുത്തെങ്കിലും ആ വൃദ്ധൻ, തന്നെ ദുഷ്ടമരത്തിന് ഇരയാക്കി തീൎത്തു.

൩൰. രണ്ടുജോഡി വിലങ്ങു്.

—:*:—

'മൈസൂർരാജ്യം' ഒരു കാലത്തു "ടിപ്പുസുൽത്താൻ" എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു മഹമ്മദൻ ഭരിച്ചിരുന്നു. അയാളും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിൽ കഠിനമായ യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്ക് വലിയ തോൽവിപററി. അവരിൽ വളരെ ശൂരന്മാരായ കുറെ പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ശത്രുക്കൾ പിടിച്ചു തടവുകാരാക്കി. "ടിപ്പു" അവരെ അത്യന്തം ഭയങ്കരമായ ഒരു കാരാഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ പാൎപ്പിച്ചു. അവർ അവിടെ കിടന്നു വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു. മുമ്പേ തന്നെ യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേററിരുന്ന അവൎക്ക് ആ കാരാഗൃഹവാസം വളരെ അസഹ്യമായിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ "ബേഡ്സ്" എന്നു പേരായ ഒരു ധീരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഒരുകാൽ വെടികൊണ്ടു മുറിഞ്ഞിരുന്നു. തല്ക്കാലം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ശുശ്രൂഷ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അയാളുടെ സ്ഥിതി വളരെ അപകടവുമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ കിടന്നിരുന്ന പാറാപ്പുരയുടെ സമീപത്തിൽ ഒരു ദിവസം "ക്ലീം" "ക്ലീം" എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു അവർ ഞെട്ടി; അതു് എന്താണെന്നു് ചെവിയോൎത്തു. താമസിക്കാതെതന്നെ അവരുടെ സംശയം നീങ്ങി. ഏതാനും കൊല്ലന്മാർ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് തങ്ങളുടെ ചുമലിൽ വഹിച്ചിരുന്ന കുറെ ഇരുമ്പുവിലങ്ങുകൾ തറയിൽ ഇട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽ ഓരോരു

ത്താന്റെ കാലിലും ഓരോ ജോഡി വിലങ്ങുവീതം ഇടാൻ, കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കൊല്ലന്മാൎക്ക് വരുതികൊടുത്തു. മുറിവേറ്റുകിടന്നിരുന്ന ബേഡ്സായ്പിന്റെ കാലിൽ അപ്പോൾ വിലങ്ങു വയ്ക്കുന്നത് അയാളുടെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിക്ക് വളരെ ദോഷമായിരുന്നു. എന്നാൽ തടവുകാരുടെ എണ്ണത്തോളംതന്നെ വിലങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നുപോലും തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ടിപ്പുവിന്റെ ആളുകൾക്ക് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ അവൎക്ക് ഇംഗ്ലീഷുതടവുകാരോട്ട് അത്ര കരുണ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. തടവുകാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരന്റെ വീതത്തിനുള്ള വിലങ്ങുകൂടി സ്വന്തകാലുകളിൽ പൂൎണ്ണമനസ്സോടെ ഇട്ടു. അങ്ങനെ അയാൾ രണ്ടു ജോഡി വിലങ്ങു വഹിച്ചു. കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രനാകുന്നതിനും, തന്നെ ദ്രോഹിച്ചവരെ തോല്പിക്കുന്നതിനും, താൻ ബന്ധനത്തിൽ കിടന്ന പട്ടണത്തെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും, ടിപ്പുവിന്റെ അധഃപതനം കാണുന്നതിനും ബേഡിന് ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അയാളെ കാരാഗൃഹത്തിൽ വച്ച് സഹായിച്ച മിത്രം അവിടെ വച്ചുതന്നെ മരിച്ചുപോയി.

൧൭. രണ്ടു് അയൽപക്കക്കാർ.

ഒരാൾ ഇപ്രകാരം ഒരു കഥ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"എനിക്ക് ഒരിക്കൽ ഒട്ടേറെ പിടക്കോഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അവയെ സാധാരണയായി കൂട്ടിലടച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവ പറന്നുപോകാത്തവണ്ണം ചിറകുകൾ കെട്ടി അവയെ എന്റെ പുരയിടത്തിൽ വിടുന്നതിന് ഞാൻ ഏൎപ്പാടുചെയ്തു. ഒരുദിവസം മുത്താഴംകഴിക്കുന്നതിന് ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ അടുത്ത അയൽപക്കക്കാരൻ വള

രെ കോപിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു. കോഴികൾ തന്റെ പുരയിടത്തിൽ കയറുകയാൽ അവയിൽ നാലഞ്ചിനെ അയാൾ തല്ലിക്കൊന്ന് എന്റെ പുരയിടത്തിലേക്ക് എറിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചില കോഴികൾകൂടി അയാളുടെ ദേഷ്യത്തിനു് ഇരയായി എന്നു വിചാരിച്ച് എനിക്കും വളരെ കോപമുണ്ടായി. അയാളുടെ പേരിൽ അന്യായം കൊടുത്തോ മറ്റോ എന്റെ നഷ്ടം പരിഹരിക്കേണമെന്ന് ഞാൻ ഉറച്ചു. എന്നാൽ കഴിയുന്ന സമാധാനത്തോടുകൂടി ഞാൻ ഭക്ഷണംകഴിക്കാനിരുന്നു. ഊണുകഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്കു് എന്റെ കോപം മിക്കവാറും ശമിച്ചു. കേവലം നിസ്സാരമായ കാര്യത്തിൽ അയൽക്കാരനോടു പിണങ്ങി അയാളെ എന്നെന്നേക്കും ഒരു ശത്രുവാക്കുന്നതു് നല്ലതല്ലെന്ന് എനിക്കുതോന്നി. ഞാൻ ഊണുകഴിച്ചിട്ട് അയാളുടെ വീട്ടിൽചെന്നു. അപ്പോൾ ആ വിദ്വാൻ പറമ്പിൽ ഒരു കോഴിയുടെ പിറകെ ഓടുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അയാളെ തടുത്തു. അയാൾ വളരെ കോപത്തോടുകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു. "താൻ എന്നെ വളരെ ചേതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കൈയ്യിൽ കിട്ടുന്ന കോഴികളെ എല്ലാം ഞാൻ കൊല്ലും. അതുകൾ എന്റെ പുരയിടത്തിൽ എന്തുനാശം ചെയ്തിരിക്കുന്നു!" "അതിൽവച്ച് എനിക്കു വളരെ വ്യസനമുണ്ട്. നിങ്ങളെ നഷ്ടപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കോഴികളെ തുറന്നുവിട്ടതു് തെറ്റാണെന്ന് ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അതു് നിങ്ങൾ സദയം ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങളുടെ നഷ്ടത്തിന്റെ ആറിരട്ടി തരുന്നതിന്ു് ഞാൻ തയ്യാറാണു്" എന്നു ഞാൻ മറുവടിപറഞ്ഞു. എന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ അയാൾ നല്ല ശാന്തനായി കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. "നിങ്ങളുടെ ചേതം എന്താണെന്നു പറയണം. അതു് ഞാൻ തീക്കാമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? മേലാൽ എന്റെ കോഴികളെക്കൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ഉപദ്രവവുമുണ്ടാകുകയില്ല. നിങ്ങൾ വിധി

ക്കുന്നപ്രകാരം ചെയ്യാം. യാതൊരു സംഗതിവശാലും എന്റെ സമീപസ്ഥന്മാരോടു കലഹിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ല" എന്നെല്ലാം ഞാൻ പിന്നെയും പറഞ്ഞു. "ഞാൻ മഹാമടയൻതന്നെ. എനിക്കു വലിയ നഷ്ടമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളോട് സവ്വാത്മനാ മാപ്പുചോദിക്കുന്നു." എന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സ്നേഹമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്.

൧൮. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ വിവേകം.

ആവിവണ്ടികൾ കയറിപ്പോകുന്നതിനായി മരംകൊണ്ട് പണിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അഗ്നി ബാധിച്ചു. അതു് ഉടനേകണ്ടവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായ ഒരു ബാലിക കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി പതിവുപോലെ അവിടെ എത്തുന്നതിന് അധികം താമസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സംഗതി തൽക്ഷണം അവളുടെ ഓമ്മയിലെത്തി. പാലം നശിച്ചുപോയ വിവരം വണ്ടിയുടെ യന്ത്രം നടത്തുന്നവനെ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുന്നതിനായി അവൾ അവിടെനിന്ന് എടുത്തോടി. പാതയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശത്തുനിന്ന് വണ്ടി നിത്തുന്നതിനു വല്ല അടയാളവും കാണിച്ചാൽ അതു് വണ്ടി ഓടിക്കുന്നവൻ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ ഒരു കമ്പിൽ ഒരു കൈലേസു കോത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് വണ്ടിയുടെ നേക്കുതന്നെ ചെന്നു. ഓടിക്കുന്നവൻ അവളെക്കണ്ടു് പെട്ടെന്ന് വണ്ടി നിത്തി. അവൾ അങ്ങനെ ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ പാലത്തിനു കേടുപററിയ വിവരം അറിയാതെ പതിവുപോലെ വണ്ടി ഓടിക്കുന്നതിനും അനവധി ജനങ്ങൾക്ക് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയായേനേ. വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നവർ അവളുടെ വിവേകപൂവ്വമായ ആ വീരകൃത്യത്തിൽ സന്തോഷിച്ച് അവൾക്കു വളരെ അനുഗ്രഹങ്ങളും

സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഒട്ടു വളരെ ആളുകളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിന് സാധിച്ചതിലുള്ള കൃതാൎത്ഥതയായിരുന്നു അവളുടെ മുഖ്യ പ്രതിഫലം.

൧൩. അറബിയും കള്ളനും.

ഒരു അറബിക്കാരനു വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കുതിരയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രസിദ്ധി നാടൊക്കെ പരന്നു. "ദേഹർ" എന്നു പേരായ ഒരുവന് ആ കുതിരയിൽ വളരെ ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. തന്റെ മുതലെല്ലാം കൊടുത്താലും അതിനെ വിലക്കു വാങ്ങിക്കണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ, അറബിക്കു തന്റെ കുതിരയെ വില്ക്കാൻ സമ്മതമായിരുന്നില്ല. 'ദേഹർ' ഒരു ദിവസം ഒരു മുടന്തനായ യാചകന്റെ വേഷം കെട്ടി, കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥൻ സാധാരണ സവാരിചെയ്തുവന്നിരുന്ന വഴിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. അറബി കുതിരപ്പുറത്തുകയറി അതിലേ ചെന്നപ്പോൾ കള്ളൻ ദീനസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:— "ഞാൻ സാധുവായ ഒരു അന്യനാട്ടുകാരനാണെ. എനിക്ക് ഇവിടുന്ന് നടന്നുപോയി വല്ലതും യാചിച്ചതിന്നാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദിവസമായി. എന്നെ സഹായിക്കണേ. ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കും."

അറബി:— "എന്റെ കൂടെ കയറി ഇരുന്നുകൊള്ളുക."

കള്ളൻ:— "അയ്യോ! എഴുന്നേററ് അങ്ങോട്ടു കയറാൻ ശക്തിയില്ല."

അതു കേട്ടപ്പോൾ അറബിക്കു വളരെ ദയ തോന്നി. അയാൾ ഇറങ്ങി ആ വ്യാജമുടന്തനെ എടുത്തു് കുതിരപ്പുറത്തിരുത്തി. തൽക്ഷണം "ഞാൻ ദേഹറാണു്; അല്ലാതെ യാചകനല്ല. ഇതാ നിന്റെ കുതിരയേയുംകൊണ്ടു ഞാൻ പോകുന്നു." എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൻ കുതിരയെ ഓടിച്ചുവിട്ടു. "എടാ നില്ക്കു്

ഇതുകൂടെ കേട്ടുകൊണ്ടുപോ" എന്നു് അറബി പറഞ്ഞു. അയാൾക്കു് ഓടി എത്താൻമേലാത്ത ദൂരം പോയിട്ടു് അവൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

അറബി:— നീ എന്നെ വഞ്ചിച്ചു് എൻെറ കുതിരയെ കൈക്കലാക്കി. ഈശ്വരമതം അങ്ങനെയാകയാൽ ഞാൻ നിന്നോടു വഴക്കിനു വരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ കുതിര നിനക്കു കിട്ടിയതു് എപ്രകാരമാണെന്നു് ആരോടും പറയരുതു്.

കള്ളൻ:— എന്തുകൊണ്ടു്?

അറബി:— പറയാം. യഥാൎത്ഥത്തിൽ മുടന്തന്മാരായവരും ഉണ്ടായിരിക്കും. നീ എന്നെ ഇങ്ങനെ ചതിച്ച വിവരം അറിഞ്ഞാൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനുകൂടെ ആളുകൾ മടിക്കും. ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ കള്ളനു വിവേകമുണ്ടായി. അവൻ കുറച്ചു നേരം മൌനിയായി നിന്നു. എന്നിട്ടു കുതിരയെ ഉടമസ്ഥനു മടക്കിക്കൊടുത്തു. അവർ അന്നുമുതൽ അന്യോന്യം വിശ്വസ്തരായ സ്നേഹിതന്മാരായി ഭവിച്ചു.

൧൦. കൊല്ലനും പേപ്പട്ടിയും.

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു ദിക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സത്രത്തിലെ വലിയ മുറിയിൽ ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് അവിടത്തുകാരായി കുറെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ കൂടിയിരുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിലെ കൊല്ലനും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുറിക്കു് ഒരു വാതൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നൊള്ളു. കൊല്ലൻ ഇരുന്നതു് ആ വാതലിൻെറ അടുത്തായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വലിയ പേപ്പട്ടി വാതുക്കൽ എത്തി. തല തൂങ്ങിയും, കണ്ണുകൾ ചെമന്നും, രക്തവൎണ്ണമായ നാക്കു പകുതിയോളം വായിൽനിന്നു പുറമേ തള്ളിയും, വാലു പിൻകാലുകളുടെ നടുവിൽകൂടി ഉള്ളിലോട്ടു വളഞ്ഞും

ഇരുന്ന ആ പൊണ്ണൻനായെ കണ്ടു് അവരെല്ലാവരും വളരെ ഭയപ്പെട്ടു. ചീററിയും ആട്ടിയും അവനെ അവിടന്നു് അകററാനായി ചിലർ ചെയ്ത ശ്രമം ഫലിച്ചില്ല. പട്ടി വളരെ ഗൌരവത്തോടെ നിന്ന നിലയിൽതന്നെ നിന്നു. അകത്തിരുന്നവൎക്കു് പുറമെ പോയി രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു വേറേ മാൎഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കടിച്ചാൽ പേപിടിച്ചുമരിക്കുന്ന കാൎയ്യം നിശ്ചയമായിരുന്നു. പെണ്ണുങ്ങൾ കിടന്നു നിലവിളിച്ചു. എല്ലാവരും പട്ടിയുടെ കടിയേല്ക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു് ഭയപ്പെട്ടു. "കൂട്ടരേ! ഈ പേപ്പട്ടി കടിച്ചു് പല ആളുകൾക്കു് ആപത്തുണ്ടാകുന്നതിൽ എത്രയോഭേദമാണു് ഒരാൾ മാത്രം മരിക്കുന്നതു്? ഈ പട്ടിയെ ഞാൻ കുറേനേരത്തേക്കു പിടിച്ചുനിൎത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കാം. ആ സമയംകൊണ്ടു് നിങ്ങളെല്ലാവരും പുറത്തു പൊയ്ക്കൊള്ളണം." എന്നു കൊല്ലൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ആ ഭ്രാന്തൻനായുടെ മേൽ ചാടിവീണു് അതിനെ നിലത്തോടു് അമൎത്തി. പട്ടി അവന്റെ ശരീരത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിൽ കടിച്ചു മുറിപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ടും അവൻ പിടി വിട്ടില്ല. മുറിയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു് എല്ലാവരും പുറത്തിറങ്ങി ഓടിപ്പോയി. ഒടുവിൽ കൊല്ലൻ പട്ടിയെ മുറിയിൽ ഇട്ടുംവച്ചു് വെളിയിലിറങ്ങി കതകു പൂട്ടി. ഒരുത്തൻ ജനാലിൽകൂടി വെടിവച്ചു് അതിനെ കൊന്നു. കൊല്ലന്റെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടു് രക്ഷപ്പെട്ടവരെല്ലാം അവൻ പേപിടിച്ചു മരിക്കുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു് അവന്റെ ചുററും കൂടി. അവൻ, "നിങ്ങൾ എന്നെ ഓൎത്തു ഒട്ടും വ്യസനിക്കണ്ടാ, ഞാൻ എന്റെ ധൎമ്മം ചെയ്തതേയുള്ളു." എന്നു് അവരോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ തന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു് ഒരു ചങ്ങല എടുത്തു് അതിന്റെ ഒരററം തന്റെ അരയിലും മററെ അഗ്രം ഒരു തൂണിലും പൂട്ടി കിടന്നു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവനു് ഭ്രാന്തു് ആരംഭിച്ചു. പിന്നെ അവൻ അധികദിവസം ജീവിച്ചിരുന്നുമില്ല.

൨൧. അമ്മയും വെള്ളപ്പൊക്കവും.

ഫ്റാൻസുരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കേ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്ന് അതികഠിനമായ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി അനേകതരത്തിലുള്ള നാശങ്ങൾ സംഭവിക്കുക സാധാരണമാണ്. കുറെ വൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവിടെ വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ ഒരു ജലപ്രളയമുണ്ടായി. ഒട്ടു വളരെ വീടുകളും, ആടുമാടുകളും, ആളുകളും വെള്ളത്തിനടിയിൽ അകപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോയി. ഒരു ചെറിയ വീട്ടിൽ ഒരു സ്ത്രീയും അവരുടെ രണ്ടു കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തള്ളിക്കയറി വരുന്ന വെള്ളത്തിൽ ആ വീടും മുങ്ങുമെന്ന ദിക്കായി. അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്നവൎക്ക് രക്ഷപെടുന്നതിന് ഒരു മാൎഗ്ഗവുമില്ലായിരുന്നു. താൻ മരിച്ചുപോകുമെന്നും, എന്നാൽ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എങ്കിലും രക്ഷിക്കണമെന്നും, ആ സ്ത്രീ ഉറച്ചു. അവൾ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഒരു ചെറിയ തൊട്ടിയിൽ വച്ചുകെട്ടി ഒഴുക്കിൽ വിട്ടു. അവരെ ആരെങ്കിലും കണ്ടെടുത്തുകൊള്ളുമെന്നായിരുന്നു സാധുവായ ആ മാതാവിന്റെ ആശ. തൊട്ടി ഒഴുകിപ്പോയി. ഹാ! കഷ്ടം!! അതു ചെന്ന് ഒരു മരത്തിൽ തട്ടി പൊടിഞ്ഞു. സ്ത്രീ അതു കണ്ടു. അവൾ ഒട്ടും കൂസാതെ വെള്ളത്തിൽ ചാടി അമാനുഷമായ സാമൎത്ഥ്യത്തോടുകൂടി നീന്തിച്ചെന്ന് തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എടുത്തു. അപ്പോൾ ആ മരത്തിന്റെ തായിത്തടി മുഴുവനും വെള്ളത്തിനടിയിൽ ആയിരുന്നു. അവൾക്ക് അവിടെ നില ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൃക്ഷത്തിന്റെ ഒരു ശിഖരത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് അവൾ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ഭാരക്കൂടുതൽ നിമിത്തം വൃക്ഷശിഖരം ഒടിഞ്ഞുപോയി. എന്നിട്ടും അവളുടെ ധൈൎയ്യം പോയില്ല. അവൾ അവരെ ആ മരത്തിന്റെ ഒരു കൊമ്പിൽ ബന്ധിച്ചിട്ട്, ദൈവമേ! ഇവരുടെ ജീവനെങ്കിലും രക്ഷിക്കുന്നതിന് അവിടുത്തേക്ക് കരുണയുണ്ടാകണമേ" എന്നു പ്രാൎത്ഥിച്ചു. അപ്പോഴത്തേക്ക് അവൾ വെള്ളത്തിൽ താണുപോകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ജലപ്രളയം അധികനേരം നിന്നില്ല. വന്നതുപോലെ തന്നെ അതു് ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു ശമിച്ചു. അമ്മ മരിച്ചുപോയെങ്കിലും കുട്ടികൾ രണ്ടുപേരും രക്ഷപ്പെട്ടു.

൨൨. ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ പ്രതിഫലം.

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു ദ്വീപിന്റെ സമീപത്തുള്ള കടലിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറുണ്ടായി. വേലക്കാരും യാത്രക്കാരുമായി ഒട്ടുവളരെ ആളുകളോടുകൂടിയ ഒരു കപ്പൽ ആ കൊടുങ്കാററിൽ അകപ്പെട്ടു നശിക്കാറായിരുന്നു. കപ്പൽ കിടന്നതു് കരയിൽനിന്നു വളരെ അകലെ ആയിരുന്നില്ല. അതു് കരയ്ക്കുള്ളവർ കണ്ടു. കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ കയററി രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കുറെ പേർ കാററു മാറിയാത്ത ഏതാനും തോണികളിൽ കയറി തിരിച്ചു. അതിൽ ഒരു മിടുക്കനായ "ധീവരബാലൻ" കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ കൊച്ചനായിരുന്നെങ്കിലും പ്രായമായവരോടൊപ്പം കാര്യശേഷിയുള്ളവനായിരുന്നു. തോണിയിൽ കയറുന്നതിനുമുമ്പേ അവൻ തന്റെ മാതാവിനോടു് യാത്രയ്ക്കനുവാദം ചോദിച്ചു. അവരുടെ ഭർത്താവു് അഞ്ചാറുമാസംമുമ്പെ മത്സ്യം പിടിക്കുന്നതിനായി ചില കൂട്ടരോടുകൂടി കടലിൽ പോയി. ഒരു കാററിലകപ്പെട്ടു് അവരുടെ വള്ളം മുങ്ങി. കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വള്ളംമാത്രം കരയിൽ അടിഞ്ഞു. അതിലുണ്ടായിരുന്നവരെപ്പററി ഒരു തുമ്പും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ നഷ്ടത്തിൽ ആ സ്ത്രീ വളരെ വ്യസനിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു് മകനും അപായകരമായ ആ ഉദ്യമത്തിനു് വരുതി ചോദിച്ചതു്. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ അശ്രുക്കൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. പുത്രനെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിനു് അവർ വളരെ മടിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ പുറപ്പെടുന്നതു് എത്രയോ ജനങ്ങളുടെ ജീവരക്ഷ ചെയ്യുന്നതിൽ സഹായിക്കാനാണല്ലോ എ

ന്നു വിചാരിച്ച് "മകനേ! നീ പോക. ദൈവം നിന്നെ രക്ഷിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ എല്ലാവരും തോണികളിൽ കയറി ഇളകിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന തിരമാലകളുടെ മീതേക്കൂടി വലിച്ച് കപ്പലിൽ അടുത്തു; അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ എല്ലാം യാതൊരു തരക്കേടുംകൂടാതെ കരയിൽ എത്തിച്ചു. നമ്മുടെ കൊച്ചുമിടുക്കൻ അവൻെറ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അവൻെറകൂടെ വേറേ ഒരാളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ ആഹ്ലാദപൂർവ്വം അയാളുടെ ചുററും കൂടി. അയാൾ മേല്പറഞ്ഞ ബാലൻെറ അച്ഛനായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ വീട്ടുപടിക്കൽ എത്തി. ബാലൻമാത്രമേ അകത്തു കടന്നൊള്ളു. അവൻ തൻെറ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. "അമ്മേ! എനിക്ക് ഒരു വിശേഷസംഗതി പറയാനുണ്ട്. കേൾക്കുക. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടുത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ ഈ ദിക്കുകാരൻ ഒരു മരയ്ക്കാൻ ആകുന്നു. കുറേ മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പെ കടലിൽ മത്സ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അയാളുടെ തോണി മറിഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കപ്പലിൽ കയറുന്നതിന് അയാൾക്കു സാധിച്ചു. ആ കപ്പൽ വളരെ ദൂരെയുള്ള ഏതോ ഒരു ദിക്കിലേക്കു പോകയായിരുന്നു. ഉടനെ സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്നതിന് അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ തോണി മുങ്ങി മരിച്ചുപോയെന്നു വിചാരിച്ച് അയാളുടെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും വ്യസനിച്ചിരിക്കയാണ്. കപ്പൽ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥലത്ത് എത്തിയപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ട ഒരു കപ്പലിൽ ആ മനുഷ്യൻകൂടി ഒരു യാത്രക്കാരനായി കയറി. ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ അയാൾ തൻെറ സ്വദേശത്തെ സമീപിച്ചു. അപ്പോൾ വീണ്ടും അപകടത്തിലകപ്പെട്ടു. അമ്മേ! ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേൾക്കുക. ഇന്നലെ കപ്പൽക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിന് എന്നെ പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് എന്നെ അയക്കുന്നത് എന്ന് അമ്മ അ

റിഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലൊ". ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെഅച്ഛൻ അകത്തെക്ക കയറിച്ചെന്നു. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്ക് എന്തുമാത്രം ആനന്ദമുണ്ടായി എന്ന് ഊഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണ് ഉത്തമം.

൨൩. കടുവായെ പിടിച്ച ബാലൻ.

വളരെ ഭയപ്പെടേണ്ട ഒരു ക്രൂരമൃഗമാണ് കടുവാ. അതു് തരംകിട്ടിയാൽ മനുഷ്യരെ പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കാറുണ്ടു്. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി ഒരു കടുവായെ പിടിക്കുക എന്നതു്, വളരെ അസാധാരണമായ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ പത്തമ്പതു വർഷംമുമ്പെ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. ബംഗാളത്തുള്ള ചിലർ, ഗംഗാനദിയുടെ മുഖം സമീപിച്ചുള്ള കാടുകളിൽനിന്ന് വിറകു ശേഖരിച്ചു് സമീപത്തുള്ള പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം നേരത്തെ വിറകുവെട്ടുവാൻ നാലാളുകൾകൂടി മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തെയ്ക്കു് ഒരു വലിയ വള്ളത്തിൽ പോയി. അവരുടെകൂടെ ഒരു ബാലനും ഉണ്ടായിരുന്നു. വള്ളം രണ്ടു തട്ടുള്ളതായിരുന്നു. അടിത്തട്ടിന്റെ ഉപയോഗം വിറകുമുതലായ സാമാനങ്ങൾ ഇടുകയായിരുന്നു. അവർ പതിവുപോലെ ഒരു സ്ഥലത്തു് വള്ളം അടുപ്പിച്ചു് കെട്ടിയിട്ടുംവച്ചു് വിറകുവെട്ടാൻ കാട്ടിലേക്ക പോയി. വള്ളത്തിൽ താമസിച്ചു് തനിക്കും കൂട്ടുകാർക്കും ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുകയായിരുന്നു കുട്ടിയുടെ ജോലി. അവർ പോയി കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു വലിയ കടുവാ വള്ളം കിടന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തു് എത്തി. ആ ക്രൂരമൃഗത്തിനെക്കണ്ടു് വള്ളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബാലൻ വളരെപ്പേടിച്ചു. എന്നാൽ അവനു് ആപത്തുകാലത്തു് വേണ്ട ധൈര്യം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പെട്ടെന്നു് മേൽത്തട്ടിനടിയിലുള്ള അറയിലേക്ക കയറി ഇരുന്നു. കടുവാ മേൽത്തട്ടിൽ ചാടി വീണു. ഭാരംനിമിത്തം തട്ടിന്റെ ഒരു പലക ഒടിഞ്ഞു. ആ വി

ടയിൽക്കൂടി അതിൻെറ പിൻകാലുകളിൽ ഒന്നു് കീഴ്പോട്ടു താഴ്ന്നു. നമ്മുടെ ബാലൻ അടിയിലിരുന്നുകൊണ്ടു് ഒരു കയറെടുത്തു് കടുവായുടെ ആ കാലു് വള്ളത്തിൻെറ ഒരു പടിയോടുചേർത്തു് ബലമായി കെട്ടി. ആ സത്വം അത്യുച്ചത്തിൽ അലറാൻ തുടങ്ങി. കുട്ടിയാകട്ടെ കുറേക്കൂടി ഉച്ചത്തിൽ കൂട്ടുകാരെ കൂകിവിളിച്ചു. അവർ, അവൻെറ വിളികേട്ടു് എന്തോ ആപത്തുപിണഞ്ഞു എന്നു വിചാരിച്ചു് ഓടിച്ചെന്നു. കടവിൽ എത്തിയപ്പോൾതന്നെ അവൎക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലായി. അവർ തങ്ങളുടെ കോടാലികൊണ്ടു് വെട്ടി, കടുവായെ കൊന്നു. കുട്ടിക്കു്, യാതൊരു തരക്കേടും ഉണ്ടായില്ല. ആ ബാലനു് വിപദി ധൈൎയ്യം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കടുവാ അവനെ പിടിച്ചു തിന്നുമായിരുന്നു.

൨൮. ഒരു ബാലനും ശ്രാവും.

കടലിൽ വളരുന്ന ഒരു ഭയങ്കരമത്സ്യമാകുന്നു "ശ്രാവു്". മുഴുത്ത ഒരു ശ്രാവിനു് ഏകദേശം മുപ്പതു് അടി നീളമുണ്ടായിരിക്കും. തരം കിട്ടുമ്പോൾ മനുഷ്യരെ പിടിച്ചു് വിഴുങ്ങുന്നതിനു് അതിനു് പ്രത്യേകസാമൎത്ഥ്യമുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ, "വാൾനെബേക്കർ" എന്നു പേരായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് ബാലൻ, അവൻെറ അച്ഛനുമൊരുമിച്ചു് ഒരു കപ്പലിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കപ്പലിൻെറ മേൽത്തട്ടിൽനിന്നു് ഒരു ശിശു വെള്ളത്തിൽ വീഴുന്നതിനിടയായി. ബേക്കറിൻെറ അച്ഛൻ തൽക്ഷണം കടലിൽ ചാടി ആ ശിശുവിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു് കപ്പലിൽ കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോളേക്കു് ഒരു ശ്രാവു് അയാളുടെ പിന്നാലെ അതിവേഗത്തിൽ എത്തി. കപ്പലിൽ നിന്നിരുന്നവർ അതു കണ്ടു് വല്ലാതെ അന്ധാളിച്ചു. എന്നാൽ "ബേക്കർ" നീണ്ടുകൂർത്ത ഒരു കത്തിയുമായി തെല്ലും മടിക്കാതെ കടലിൽ ചാടി. മത്സ്യം തൻെറ പിതാവിനെ പിടിക്കുന്നതിനിടകൊടുക്കാ

തെ അവൻ മുങ്ങിച്ചെന്ന് അതിന്റെ വയററിൽ കുത്തി മുറിച്ചു. ആ ഭയങ്കരസത്വം കുത്തുകൊണ്ട മാത്രയിൽ പിൻതിരിഞ്ഞ് വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി അവനെ ആക്രമിക്കുന്നതിന്ന ഭാവിച്ചു. സ്രാവ് പിൻതിരിഞ്ഞതിനിടയ്ക്ക് ബാലൻ അതിന്റെ ദേഹത്തിൽ അനേകം മുറിവുകൾ ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ അതിനെ കൊല്ലത്തക്കവണ്ണം മുറിപ്പെടുത്തുന്നതിന് അവന്ന കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ തന്റെ എതിരാളിയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് കപ്പലിൽ കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. കപ്പൽക്കാർ അച്ഛനും മകനും പിടിച്ചുകയറുന്നതിന് ഓരോ വടങ്ങൾ ഇട്ടുകൊടുത്തു. രണ്ടുപേരും അവയിൽ പിടികിട്ടി. ബാലൻ അവന്റെ കയറിൽ പിടിച്ചപ്പോഴെയ്ക്കു സ്രാവു പാഞ്ഞുചെന്ന് അവന്റെ ശരീരത്തിൽ പകുതി വായിലാക്കിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോൾതന്നെ അവന്റെ ജീവൻ അവസാനിക്കുകയുംചെയ്തു. അവൻ കാണിച്ച പരാക്രമവും പിതൃസ്നേഹവും എത്രയോ പ്രശംസനീയമാകുന്നു.

൨൯. ഒരു രാജാവിന്റെ പ്രജാവാത്സല്യം.

"ഡാന്യൂബ്" എന്ന നദിയുടെ തിരത്തു "വീയന്നാ" എന്നു പേരുള്ള ഒരു വലിയ പട്ടണം ഉണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഈ നദിയിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കംനിമിത്തം പ്രസ്തുതപട്ടണത്തിന്റെ എതിൎക്കരയിലുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ എല്ലാം നശിച്ചുപോയി. അതിന്റെ ഫലമായി അവിടെ ഒരു ക്ഷാമമുണ്ടായി. ആളുകൾക്ക് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഇല്ലാതായി. അവിടെനിന്ന് വീയന്നാ പട്ടണത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനുള്ള പാലവും ആ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനോടെ പൊളിഞ്ഞുപോയി. നദിയിൽ വളരെ വലുതായ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ വള്ളത്തിൽ അക്കരെ ഇക്കരെ കടക്കുന്നതും അപായകരമായിരുന്നു. ക്ഷാമബാധിത

രായ ജനങ്ങളിൽ അവരുടെ രാജാവിനു അനുകമ്പ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാജധാനി "വീയന്നാ"യിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവക്കു അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു ഏതാനും തോണികളിൽ പലതരത്തിലുള്ള ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങൾ നിറച്ചു. എന്നാൽ അപ്പോൾ മറുകരയിലേക്കു തോണികൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു ആൎക്കും ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ രാജാവു "എന്നെപ്രതി തങ്ങളുടെ സൎവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വിമുഖനാണെന്നുള്ള ദുഷ്കീൎത്തി എനിക്കുണ്ടായിക്കൂടാ." എന്നുപറഞ്ഞു ഒരു കഴുക്കോലുമായി തോണികളിൽ ഒന്നിൽ കയറി. അതു കണ്ടപ്പോൾ മററുള്ളവക്കും ഒരു ഉണൎവ്വു ഉണ്ടായി. അവർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിൻെറകൂടെ തോണികളിൽ കയറി മറുകരയിലേക്കു പോയി. ആപത്തൊന്നുംകൂടാതെ അവർ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥലത്തു ചെന്നെത്തു. കൂടെക്കൊണ്ടുപോയിരുന്ന തീററിസ്സാമാനങ്ങൾ എല്ലാം അവർ ഗ്രാമവാസികൾക്കു കൊടുത്തു. പ്രജാക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി തൻെറ ജീവനെക്കൂടി നിസ്സാരമായി ഗണിച്ച അദ്ദേഹത്തിനോടു ആ ഗ്രാമക്കാൎക്കു ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിച്ചു.

൨൬. കണിശമായന്യായം നടത്തൽ.

തുൎക്കിരാജ്യത്തെ ഒരു ചെറുതരം കച്ചവടക്കാരനു ഒരു പുത്രനുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ദുൎമ്മാൎഗ്ഗി ആയി നടക്കാതെ ശരിയായി പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോയി പഠിച്ചുവന്നു. പള്ളിക്കൂടം വിട്ടപ്പോൾ അവനു ഒരു താഴ്ന്നതരം മജിസ്ത്രേട്ടുദ്യോഗം കിട്ടി. കൂടക്കൂടെ അവിടത്തെ ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി ചില്ലറ കച്ചവട

ക്കാരുടെ അളവുപാത്രങ്ങളും കട്ടികളും പരിശോധിക്കുക അയാളുടെ ഒരുജോലി ആയിരുന്നു. അയാൾ ഒരുദിവസം ഏതാനും അനുചരന്മാരോടുകൂടി ചന്തയിൽ പോയി ഓരോ പീടികകളിലും കയറി തന്റെ ജോലി ചെയ്വാൻ തുടങ്ങി. അയാളുടെ അച്ഛനായ വ്യാപാരി ഉപയോഗിച്ചുവന്ന അളവുപാത്രങ്ങളും കട്ടികളും ശരിയായിട്ടുള്ളവയല്ലെന്നു് അയൽക്കാൎക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. അവയെ ഒളിച്ചുവച്ചു് തല്ക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും ഒത്ത അളവുകളും തൂക്കങ്ങളും ഉപയോഗിക്കണമെന്നു് അവർ അയാളോടു് ഗുണദോഷിച്ചു. കച്ചവടക്കാരൻ അതു് അത്ര വകവച്ചില്ല. തന്റെ മകൻ തന്നെ അപമാനിക്കയില്ലെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ഉത്തമവിശ്വാസം. അച്ഛന്റെ കള്ളങ്ങളെ പററി മകനു് നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. മററുള്ളവൎക്കുകൂടി ഒരു പാഠമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അയാളുടെ നീതിവിരുദ്ധമായ വ്യാപാരത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും, അയാളെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുകയും, ചെയ്യണമെന്നു് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മുമ്പേതന്നെ കരുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മജിസ്ട്രേട്ടു് ഓരോ പീടികകൾ സന്ദൎശിച്ച കൂട്ടത്തിൽ മേല്പടി കച്ചവടക്കാരന്റെ വാണിഭശാലയുടെ മുമ്പിൽ എത്തി. അവിടത്തെ അളവുപാത്രങ്ങളും കട്ടികളും പരിശോധനയ്ക്കു് എടുക്കുവാൻ വരുതികൊടുത്തു. കച്ചവടക്കാരൻ കേവലം ഒരു പുഞ്ചിരികൊണ്ടു് കാൎയ്യം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കി. എന്നാൽ പീടികയ്ക്കുള്ളിൽ കയറി പരിശോധിക്കേണ്ട സാമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനു് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, തന്റെകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരോടു്, ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ തദനുസരണം ഉടനെ പ്രവൎത്തിച്ചു. വളരെ കണിശമായി പരിശോധിച്ചശേഷം ആ പാത്രങ്ങളും കട്ടികളും പരസ്യമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

തന്റെ പുത്രന്റെ അവിചാരിതമായ കണിശനടപടി കണ്ടപ്പോൾ കച്ചവടക്കാരൻ സ്തബ്ധനായി നിന്നുപോയി. തനിക്കു് കൂടുതൽ ശിക്ഷ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വിചാരം. എ

ന്നാൽ സംഗതി അങ്ങനെ അല്ല അവസാനിച്ചതു്. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, കേവലം ഒരു അപരിചിതനെന്നവണ്ണമാണു് അപരാധിയായ തന്റെ പിതാവിനോടു് വൎത്തിച്ചതു്. അദ്ദേഹം അയാൾക്കു് ഒരു നല്ലസംഖ്യ പിഴയും, ഉള്ളംകാലിൽ പന്ത്രണ്ടു് അടിയും ശിക്ഷ വിധിച്ചു. അതു് തൽക്ഷണംതന്നെ പരസ്യമായി നടത്തിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം മജിസ്ട്രേട്ടു് കച്ചവടക്കാരന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"അച്ഛാ! ഞാൻ, ദൈവത്തിനും, എന്റെ രാജാവിനും, എന്റെ രാജ്യത്തിനും, എന്റെ സ്ഥാനത്തിനും അനുസരണമായ വിധത്തിൽ എന്റെ ചുമതല വഹിച്ചതേയുള്ളു. പുത്രനു് പിതാവിനോടു വേണ്ട ബഹുമാനവും വണക്കവും എനിക്കു് അവിടുത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടു്. നീതിക്കു് മുഖംനോട്ടമില്ല. അതു് ഭൂമിയിലുള്ള ദൈവികശക്തിയാകുന്നു. അച്ഛനെന്നും മകനെന്നും ഉള്ള ഭേദവിചാരങ്ങൾ അതിനില്ല. ദൈവവും നമ്മുടെ അയല്ക്കാരുടെ അവകാശങ്ങളും ലൌകികബന്ധത്തിനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. അവിടുന്നു് നീതിയെ ലംഘിച്ചു. ഇപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. ഒരുവേള ഞാൻ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്നാലും അവിടുന്നു് മറ്റാരിൽ നിന്നെങ്കിലും ഈ ശിക്ഷ വാങ്ങിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നിൽ നിന്നുതന്നെ ഇതു് അനുഭവിക്കുവാൻ സംഗതിയായതിൽ എനിക്കു് വളരെ വ്യസനമുണ്ടു്. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മറവിധം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനു് എന്നെ എന്റെ മനസ്സാക്ഷി അനുവദിച്ചില്ല. മേലാൽ ന്യായമായി വൎത്തിക്കണം. എന്നെ പഴിക്കുന്നതിനുപകരം ഇത്രത്തോളം കഠിനമായ ഒരു ആവശ്യം എനിക്കുണ്ടായതിൽ എന്നോടു് അനുശോചിക്കുകയും ചെയ്യണം". ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അവിടെനിന്നു് യാത്രതിരിച്ചു. ജനക്കൂട്ടം അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ അടയാളമായി പിറകേ കുറെ ദൂരം ആൎത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അവിടത്തെ രാജാവു്

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു വളരെ സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു് ഉദ്യോഗത്തിൽ നല്ല കയററം കൊടുത്തു.

൨൧. നീഗ്രോജാതിക്കാരനായ ഒരു അടിമ.

കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുവരെ, പരിഷ്കാരമില്ലാത്തവരും മൃഗപ്രായന്മാരും ആയ ആളുകളെ തോട്ടങ്ങളിൽ വേലചെയ്യുന്നതിനായും മററും പണമുള്ളവർ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിച്ചു വന്നു. ഇങ്ങനെ വില്ക്കപ്പെടുന്നവരെ "അടിമകൾ" എന്നു പറയുന്നു. ആഫ്റിക്കാ ഖണ്ഡത്തിലുള്ള "നീഗ്രോ" മുതലായ അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരിടയ്ക്കു് അടിമവ്യാപാരം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു തോട്ടമുടമസ്ഥനു് പത്തിരുപതു് അടിമകളെ വാങ്ങിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അയാൾ നീഗ്രോജാതിക്കാരനായ ഒരു ഭൃത്യനുമായി ഒരു അടിമ വ്യാപാരസ്ഥലത്തുപോയി. ദേഹശക്തിയും വേലയ്ക്കു ശേഷിയുമുള്ള അടിമകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ യജമാനൻ ഭൃത്യനു കല്പന കൊടുത്തു. അവൻ ഓരോരുത്തരെ നോക്കിയ കൂട്ടത്തിൽ ക്ഷീണിച്ച ഒരു വൃദ്ധനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:—"യജമാനനേ! നമുക്കു് വാങ്ങിക്കേണ്ടതിൽ ഒന്നു് ഇവനായിരിക്കട്ടെ".

തോട്ടക്കാരൻ:—"ഈ കിഴവനെ വാങ്ങിച്ചിട്ടു് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളതു്? അവനെ വേണ്ടാ."

ഭൃത്യൻ:—"അങ്ങനെ അല്ല. ഇവനെ നമുക്കു വാങ്ങിക്കണം."

ഇരുപതുപേരെ വാങ്ങിക്കാമെങ്കിൽ അവനെ വിലകൂടാതെ കൊടുക്കാമെന്നു് കച്ചവടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. അവർ അവനേയും വേറേ ഇരുപതു് അടിമകളേയും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു് അവരുടെ തോ

ട്ടത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഭൃത്യൻ, ജരയും നരയും നിറഞ്ഞു കുഴിയിലേക്ക് കാലുനീട്ടിയിരുന്ന ആ നീഗ്രോയെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ച് അത്യന്തം സ്നേഹപൂർവ്വം ശുശ്രൂഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ ഭൃത്യന്റെ പതിവില്ലാത്ത ദയാശീലം കണ്ടപ്പോൾ തോട്ടക്കാരന് വളരെ ആശ്ചര്യം തോന്നി. അയാൾ അവനോടു ചോദിച്ചു:—"ഇവൻ നിന്റെ അച്ഛനാണോ?"

ഭൃത്യൻ:—"യജമാനനേ! ഇവൻ എന്റെ അച്ഛനല്ല."

തോട്ട:—"പിന്നെ, നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനാണോ?"

ഭൃത്യൻ:—"അതുമല്ല".

തോട്ട:—"എന്നാൽ, അമ്മയുടേയോ, അച്ഛന്റേയോ കൂടപ്പിറപ്പോ, മറ്റോ ആണോ?"

ഭൃത്യൻ:—"ഇവനും ഞാനുമായി യാതൊരു ചാർച്ചയുമില്ല."

തോട്ട:—"പിന്നെ എന്തിനാണ് ഇവനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ നീ ഇത്ര വളരെ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നതു്?"

ഭൃത്യൻ:—"ഇവൻ എന്റെ ശത്രുവാണ്. എന്നെ പണ്ടു് അടിമക്കച്ചവടക്കാരനു വിറ്റതു് ഇവനാണ്. "നിന്റെ ശത്രുവിന്, വിശക്കുമ്പോൾ ഭക്ഷണവും, ദാഹിക്കുമ്പോൾ വെള്ളവും, കൊടുക്കുക" എന്നാണ് ഞാൻ പഠിച്ചിരിക്കുന്നതു്."

൨൭. ബാലനും തസ്കരന്മാരും.

പണ്ടൊരിക്കൽ "പേർഷ്യാ" രാജ്യത്തു് ഒരു സ്ത്രീയും അവരുടെ പുത്രനും താമസിച്ചിരുന്നു. സ്ത്രീ ഒരുദിവസം തന്റെ മകനെ അടുക്കൽ വിളിച്ച് അവന്റെ കൈയ്യിൽ നാല്പതു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ട് "മകനേ! നീ എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഈ

സാദ്ധ്യംകൊണ്ട് കാലക്ഷേപം ചെയ്തുകൊള്ളണം. എന്നാൽ നീ യാതൊരു സംഗതിവശാലും കള്ളം പറയരുത്. ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. തന്റെ അമ്മ കൊടുത്ത നാണയങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ബാലൻ ചില കൂട്ടരോടുകൂടി യാത്ര തിരിച്ചു. കുറെ വഴി പോയപ്പോൾ അവരെ ഏതാനും തസ്കരന്മാർ ആക്രമിച്ചു. "എടാ കൊച്ചനെ! നിന്റെ കൈവശം എത്ര പണമുണ്ട്?" എന്ന് കവർച്ചക്കാരിൽ ഒരുവൻ ആ ബാലനോടു ചോദിച്ചു. തന്റെ കുപ്പായക്കീശയിൽ നാല്പതു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ കിടപ്പുണ്ടെന്ന് അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അവൻ വൃഥാ കളിപറകയാണെന്ന് വിചാരിച്ച് മറ്റവൻ ചിരിച്ചതേയുള്ളു. വേറൊരുവൻ അതേ ചോദ്യം ചെയ്തു. ബാലൻ മുമ്പോലെതന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കവർച്ചക്കാരിൽ പ്രമാണി അവനെ വിളിച്ച് "എടാ, നിന്റെ പക്കൽ എത്ര പണമുണ്ട്? എന്നു ചോദിച്ചു. 'എന്റെ കൈവശം നാല്പതു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ നേരത്തേതന്നെ നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടുപേരോടു പറഞ്ഞതല്ലോ.' എന്ന് അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അവർ അവന്റെ കീശ പരിശോധിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞത് സത്യമാണെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി.

പ്രമാണി:—"നീ എന്താണിങ്ങനെ സത്യം പറഞ്ഞത്?"

ബാലൻ:—"ഞാൻ ഒരിക്കലും കള്ളം പറകയില്ലെന്ന് എന്റെ അമ്മയോട് പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരെ വഞ്ചിക്കുന്നത് എനിക്ക് സങ്കടമാണ്."

പ്രമാണി:— "കുഞ്ഞേ! നീ ഇത്ര ചെറുപ്പമായിരുന്നിട്ടും നിന്റെ അമ്മയോടുള്ള ചുമതലയെപ്പററി നിനക്ക് വിചാരമുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ എനിക്കു പ്രായം കുറെ ആയി. എന്നിട്ടും എനിക്ക് ദൈവത്തിനോടുള്ള ചുമതലയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചതേയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു."

മററുള്ള കവൎച്ചക്കാൎക്കും തങ്ങളുടെ പ്രമാണിയുടെ നടപടി കണ്ടപ്പോൾ സന്മാൎഗ്ഗബോധമുണ്ടായി. "തെററുകൾ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ നാഥനാകുന്നു. സന്മാൎഗ്ഗത്തിലും അങ്ങനെതന്നെ ആയിരിക്കണം." എന്നു് അവർ പറഞ്ഞു. ആ തസ്കരന്മാർ അന്നുമുതൽ നല്ല നടത്തക്കാരായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു.

—:*:—

൧൯. ഗ്രേസ് ഡാർലിങ്ങ്.

"ഇംഗ്ലാണ്ടു" രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കേ തീരത്തിൽ ഏതാനും ചെറിയ ദ്വീപുകൾ ഉണ്ടു്. അവ പാറകൾകൊണ്ടു് നിറഞ്ഞവയാകുന്നു. കപ്പൽയാത്രക്കാൎക്കു് അപകടങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു് ആ ദ്വീപുകളിൽ ഒന്നിൽ ഒരു ദീപമാളിക സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുറെക്കാലംമുമ്പു് ഒരു വിളക്കുവെപ്പുകാരനും അയാളുടെ മകൾ ഒരു ബാലികയും ആ മാളികയിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാത്രിയിൽ അവിടെ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു കൊടുങ്കാററുണ്ടായി. അപ്പോൾ ഒരു കപ്പൽ പാറകളിൽ ഒന്നിൽതട്ടി ഉടഞ്ഞു. കപ്പലിന്റെ പിൻഭാഗം തകൎന്നു് തിരമാലകളിൽ അകപ്പെട്ടു് അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചിതറിപ്പോയി; മുൻഭാഗംമാത്രം ആ പാറയിൽ ഉറച്ചിരുന്നു. പ്രാണരക്ഷാൎത്ഥം ഒമ്പതു് ആളുകൾ അതിനെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരെക്കൂടാതെ കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ സമുദ്രത്തിൽ താഴ്ന്നുപോയി. കഠിനമായ അലയടികൊണ്ടു് അവൎക്കു് ജീവരക്ഷ കിട്ടുന്നതും സംശയമായിരുന്നു. നേരംവെളുത്തു. പാറപ്പുറത്തുറച്ചിരുന്ന കപ്പലിന്റെ ശിഷ്ടത്തിനേയും അതിന്മേൽ പാറിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ആളുകളേയും വിളക്കുകൊളുത്തുന്നവൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ കടൽ വളരെ ക്ഷോഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരെ രക്ഷിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനു് അയാൾക്കു് ഭയമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ

ആപത്തു കണ്ടുകൊണ്ട് വൃഥാ പാൎക്കുന്നതിന് അയാളുടെ പുത്രി "ഗ്രേസ്ഡാർലിങ്ങി"ന ധൈൎയ്യം ഉണ്ടായില്ല. "അച്ഛാ! അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് നാം കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കണം. ഞാനും കൂടെവരാം". എന്ന് അവൾ തന്റെ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു. അവളുടെ നിൎബ്ബന്ധംകൊണ്ട് അവർ ഒരു വലിയ തോണിയിൽ കയറി ആ പാറയിൽ അടുത്തു; അവിടെ പ്രാണഭയത്തോടുകൂടി ഇരുന്നിരുന്ന ഒമ്പതുപേരേയും തോണിയിൽ കയററി കരയിലിറക്കി. ആ പെൺകുട്ടിയുടെ ധൈൎയ്യവും സമസൃഷ്ടിസ്നേഹവും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു. ജനങ്ങൾ അവളെ വളരെ പുകഴ്ത്തി. എന്നാൽ അതിൽവച്ച് അവൾക്ക് ഒട്ടും അഹംഭാവം ഉണ്ടായില്ല. തന്റെ ധൎമ്മം ചെയ്തു എന്നുമാത്രമേ അവൾ വിചാരിച്ചുള്ളു.

൨൦. ക്ഷമാശീലയായ ഒരു സ്ത്രീ.

ആഫ്റിക്കയിലുള്ള കാപ്പിരിജാതിക്കാരിൽ രണ്ടുകൂട്ടക്കാർ ഒരിക്കൽ അന്യോന്യം പിണങ്ങി വളരെക്കാലം കഠിനമായ യുദ്ധംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടത്തിലെ പ്രമാണിയുടെ മകൾ ഒരു കുട്ടി ഒരുദിവസം അവിടെ ഒരു ആററുവക്കത്ത് മീൻമുട്ടകൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ സ്ഥലം അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് കുറെ അകലെ ആയിരുന്നു; വിശേഷിച്ച് അവളുടെകൂടെ കൂട്ടർ ആരുമുണ്ടായിരുന്നുമില്ല. എങ്കിലും തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിന് അവിടെ ശത്രുക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അവൾക്ക് തെല്ലും വിചാരമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, ശത്രുപക്ഷത്തിൽചേൎന്ന ദുഷ്ടനായ ഒരു ഭടൻ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു ചാരനായി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പ്രസ്തുതപെൺകുട്ടിയെ കണ്ടെത്തി; ലേശവും ദയയില്ലാതെ അവളെ ആക്രമിക്കുകയും അവളുടെ രണ്ടുകൈകളും മണി

ബന്ധത്തിൽവച്ചു മുറിച്ചുകളയുകയുംചെയ്തു. അതികഠിനമായ വേദനനിമിത്തം ആ ബാലികകിടന്നു നിലവിളിച്ചതു കേട്ടിട്ട് ആ ദുഷ്ടന് യാതൊരു കുലുക്കവുമുണ്ടായില്ല. അവൻ അവിടെനിന്ന് കടന്നുകളഞ്ഞു. അമ്പമ്പോ! അവന്റെ ഹൃദയം എത്ര കഠിനമായിരിക്കുന്നു? മനുഷ്യരെ പിടിച്ചുതിന്നുന്ന കടുവാ മുതലായ ക്രൂരമൃഗങ്ങളും ആ കാപ്പിരിയുംതമ്മിൽ പ്രകൃതിയിൽ എന്തുഭേദമാണുള്ളത്? അവൾ ഉറക്കെ കരയുന്നതുകേട്ട് സ്വജനങ്ങൾ ഓടിഎത്തി. എന്നാൽ ആ ദ്രോഹിയെ പിടികിട്ടിയില്ല. അവർ അവളെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തു. മുറിവ് വേഗം കരിഞ്ഞു. പരസ്പരം കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാപ്പിരികൾ തമ്മിൽ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞ് ഒരു സമാധാന ഉടമ്പടി ഉണ്ടായി. "യുദ്ധം ചെയ്തു തളച്ചു വരുമ്പോൾ ബുദ്ധിയിൽ നല്ല വിവേകമുദിക്കും" എന്നാണ് പഴമൊഴി. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ അവരിൽ ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെ ദേശത്ത് കൃഷിപ്പിഴമൂലം വലിയ ക്ഷാമമുണ്ടായി; ജനങ്ങൾ മിക്കവാറും പട്ടിണികൊണ്ടു കാലംകഴിക്കേണ്ടതായിവന്നു. എന്നാൽ ആ സമയം മറ്റവരുടെ ദിക്കിൽ ഐശ്വര്യത്തിനു കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ദുഷ്ടബുദ്ധിയായ ഭടൻ ഭക്ഷണത്തിനു വകയൊന്നുമില്ലാഞ്ഞ് ഒരുദിവസം ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായിരുന്ന മറ്റേ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് ഇരണ്ടാൻ പോയി. അവൻ അവിടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരു വീട്ടിന്റെ നടയിൽ ഒരു സ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. "അമ്മേ! വിശപ്പും ദാഹവും സഹിക്കാൻ മേലാ; ഈ പിച്ചക്കാരനു വല്ലതും തരണേ" എന്ന് എത്രയും ദയനീയസ്വരത്തിൽ അവളോടു പറഞ്ഞു. അവനെ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ ആൾ ആരാണെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞു. ഒരു പാത്രത്തിൽകുറെ ചോറ് കൊണ്ടുചെല്ലുവാൻ ഒരു ഭൃത്യന് ആജ്ഞകൊടുത്തു. അനന്തരം അവൾ താൻ പുതച്ചിരുന്ന വസ്ത്രംമാറ്റി തന്റെ മുറിക്കൈകൾ പുറത്തുകാണിച്ചു. ആ യാചകൻ പണ്ടൊരിക്കൽ കൈകൾ വെട്ടിക്കളഞ്ഞ പെൺ

കുട്ടി അവൾതന്നെ ആയിരുന്നു. അവൾ ഭൃത്യനോടു പറഞ്ഞു:—"ആ ഭക്ഷണസാധനം അതാ അവനു കൊടുക്കുക; അതു് വാങ്ങിച്ചു തിന്നുന്നതിനുള്ള അൎഹത അവനില്ല. ഞാൻ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ എന്റെ കൈകൾ ഇങ്ങനെ കണ്ടിച്ചുകളഞ്ഞതു് അവനാണു്. എന്നാൽ അവനോടു് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ എനിക്കു് ആഗ്രഹമില്ല. അവനിപ്പോൾ തിന്നാൻ ഒന്നുമില്ല. പിന്നീടു് എന്നെങ്കിലും ഒരു യാചകനായി എന്റെ അടുക്കൽ വരാൻ സംഗതിയാകുമെന്നു് അവൻ ഒട്ടും വിചാരിച്ചില്ല". യാചകനു് വളരെ ലജ്ജയുണ്ടായി. എങ്കിലും അവൾ കൊടുത്ത അന്നം വാങ്ങിച്ചു് അവൻ തൃപ്തിയാംവണ്ണം കഴിച്ചു.

൩൧. ഒരു അമേരിക്കൻ ഇൻഡ്യനും ഒരു ദുരയും.

അമേരിക്കയിലെ ആദിമജനങ്ങളുടെ ജാതിപ്പേർ "ഇൻഡ്യന്മാർ" എന്നാകുന്നു. അവൎക്കു് പരിഷ്കാരം വളരെ കുറവാണു്. അവർ കാട്ടുകളിൽ താമസിച്ചുവരുന്നു. പണ്ടൊരിക്കൽ അമേരിക്കയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു "യൂറോപ്യൻ" ഒരു വൈകുന്നേരം അയാളുടെ വീട്ടുവാതുക്കൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു "ഇൻഡ്യൻ" അതിലെ കടന്നുചെന്നു. വിശപ്പും ദാഹവുംകൊണ്ടു് അവൻ അത്യന്തം തളൎന്നിരുന്നു. അവൻ ദുരയോടു് പറഞ്ഞു:—"യജമാനനേ! തിന്നാൻ വല്ലതും കിട്ടിക്കണേ".

ദുര:— (തീരെ കരുണയില്ലാതെ) "പോ, ഇവിടെ ഒന്നുമില്ല.

ഇൻഡ്യൻ:—"അയ്യോ ദാഹിക്കുന്നു; കുടിക്കുവാനെങ്കിലും തരണേ കുറച്ചു പച്ചവെള്ളമായാലും മതി".

ദുര:—"ഛീ! പട്ടീ! മറയത്തുപോ".

ഇൻഡ്യൻ കുറെ നേരം ദുരയുടെ മുഖത്തു് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു; എന്നിട്ടു് അവിടെനിന്നു പോയി. അനന്തരം

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം ധാര നായാട്ടിനായി കാട്ടിലേക്കു പോയി. അവിടെ വച്ചു വഴി തെററി അയാൾ കുറെ അലഞ്ഞു നടന്നു. ഒടുക്കം ഒരു കുടിൽകണ്ടു് അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അതിൽ ഒരു ഇൻഡ്യൻ പാൎക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തനിക്കു പോകേണ്ട വഴിപറഞ്ഞു കൊടുക്കുവാൻ അയാൾ അവനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. "ഓഹോ! ആ സ്ഥലം ഇവിടെനിന്നു് വളരെ ദൂരെയാണു്. നേരവും അസ്തമിക്കാറായി. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ തനിച്ചു് അങ്ങോട്ടു പോകുന്നതു് അത്ര നന്നല്ല. രാത്രിയിൽ കാട്ടിൽ എവിടെയെങ്കിലും താമസിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടു്. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം." എന്നു് ഇൻഡ്യൻപറഞ്ഞു. ധാര ഈ ക്ഷണം സന്തോഷപൂൎവ്വം സ്വീകരിച്ചു. അയാൾക്കു് ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു് വേവിച്ചകുറെ മാംസവും, കുടിക്കുന്നതിനു് മദ്യവും, കിടക്കുന്നതിനു് മൃദുവായ മാന്തുകലും കൊടുത്തു. വഴിപിഴച്ചു് അവിടെ താമസിക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും ആ രാത്രി അയാൾ സുഖമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അടുത്തദിവസം പ്രഭാതമായി. ഇൻഡ്യനും ധാരയുംകൂടി അവിടെനിന്നു് തിരിച്ചു. അവർ കുറെ ഏറെ നടന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ "ഇനി നിങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തേക്കു രണ്ടു മൈലേയുള്ളൂ. ഞാൻ മടങ്ങട്ടെ. തനിച്ചുപോകാമല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് "ആകട്ടെ; നിങ്ങൾ എന്നെ അറിയുമോ?" എന്നു് മറേറയാളോടു ചോദിച്ചു. ധാര വളരെ ലജ്ജിച്ചു പറഞ്ഞു:—
"ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്."

ഇൻഡ്യൻ:—"അതേ; നിങ്ങൾ എന്നെ കണ്ടതു് നിങ്ങളുടെ വീട്ടുപടിക്കൽ വച്ചാണു്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് ഒരു ചെറിയ ഉപദേശംതരണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു; സദയം കേൾക്കുക. "ഇനി എന്നെങ്കിലും പാവപ്പെട്ട ഒരു ഇൻഡ്യൻ വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ടു തളന്നു് നിങ്ങളോടു തിന്നുന്നതിനോ, കുടിക്കുന്നതിനോ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ "ഛീ! പട്ടീ! മറയത്തുപോ" എന്നു പറയരുതു്."

ഒന്നാംഭാഗം സമാപ്തം.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി